

KATEPINA KAZOLEA

Für wen?

ΑΘΗΝΑ 2018

Η Κατερίνα Καζολέα γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Ιστορία και Αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Συνέχισε με Magister Artium στην Ιστορία Τέχνης και την Κλασική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Regensburg.

Εργάστηκε στο Μορφωτικό Ίδρυμα της Εθνικής Τράπεζας. Άρθρα της για την τέχνη έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά. Το 2015 εξέδωσε την ποιητική συλλογή *Νότος*. Με το διήγημά της *Η επανάσταση των ρόλων* συμμετέχει στη συλλογή διηγημάτων «*Το Μυστικό*» (εκδόσεις Καστανιώτη, 2018).

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6937508527

E-mail: kkazolea@hol.gr

facebook: Katerina Kazolea

Το παρόν έργο μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα για μη εμπορική χρήση, υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, στην οθόνη ή να το αναδημοσιεύσει παρακαλείται να επικοινωνήσει με την συγγραφέα.

Für wen?

Μια γυναίκα είναι εγχιβωτισμένη στο πιάνο ενός μεγάλου συνθέτη. Δύο υπηρέτριες, η οικονόμος του σπιτιού, ο αντιγραφέας παρτιτούρας, ο μαθητής κι ένας χορός από φωνές περαστικών σιαγραφούν το πρόσωπό της.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

5 βασικοί ρόλοι

Υπηρέτρια μεγάλη: **ΜΠΡΙΤΑ** 25 χρ. (πονηρούλα)

Υπηρέτρια μικρή (η παρακώρη) : **ΓΙΟΥΤΑ** 15 χρ. (αθώα)

Οικονόμος : **ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ** 50 χρ. (ψύχραιμη, συνετή, στρουμπουλή)

Αντιγραφέας παρτιτούρας: **ΒΑΛΤΕΡ** 35 χρ. (επηρεμένος, σπασίγλας, ξερόλας, φιλόδοξος, νευρωτικός). Μυωπικός και σχολαστικός. Φοράει γυαλιά και είναι γκρινιάρης και ψυχαναγκαστικός. Σιχαίνεται τα πάντα. Ενοχλείται όταν πιάνει σκονισμένα αντικείμενα, λέει στην Μπρίτα «καθάρισε εδώ για να καθίσω» κι εκείνη τρέχει με το πανί).

Μαθητής, γραμματέας και φίλος του συνθέτη: **ΦΕΡΝΤΙ** 40 χρ. (γοητευτικός, ευγενής, πράος, ειλικρινής και καλλιεργημένος)

5 δεύτεροι ρόλοι

Μηχανικός και εφευρέτης: **ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΛΤΣΕΛ**

Γιατρός: **ΚΥΡΙΟΣ ΒΑΒΡΟΥΧ**

Κατασκευαστής πιάνου: **ΚΥΡΙΟΣ ΓΚΡΑΦ**

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ & ΚΛΗΤΗΡΑΣ του Αστυνομικού Τμήματος

Οι ίδιοι 5 άντρες ηθοποιοί εναλλάσσονται ως: **Θαμώνες ταβέρνας/Θεατές παράστασης/ Διαβάτες**

+ **3 κυρίες** που περπατούν στον δρόμο στην τελευταία σκηνή.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ
ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Ένας άντρας με παλτό σηκώνεται και φεύγει εκνευρισμένος με βιαστικά βήματα από μια παρέα 4 ανδρών, οι οποίοι είναι καθισμένοι στο τραπέζι μιας ταβέρνας του 1820. Φαίνεται μόνο η πλάτη του μεσόκοπου αυτού άντρα, με το παλτό ανοιχτό να ανεμίζει. Στο χέρι του θα φανεί πως κρατάει ένα τετράδιο. Στο τραπέζι έχει μείνει μισοτελειωμένο το ποτήρι του με λίγο κρασί. Κάποιος από την καθιστή παρέα σηκώνεται απότομα όρθιος και του φωνάζει τεντώνοντας το χέρι παρακλητικά:

A. : Μαέστρο, Μαέστρο!

Ο διπλανός του τον τραβάει απ'το μανίκι λέγοντας :

B. : Τι φωνάζεις; Θα ακούσει;

Ο όρθιος ξανακάθεται και συζητούν για την παρεξήγηση. Εναλλάσσονται μιλώντας μια ο ένας μια ο άλλος.

Γ. : Μετά από όσα έχω κάνει γι αυτόν!

Δ. : Δεν σε κατηγορεί για ατασθαλία.

A. : Για αδεξιότητα, είπε.

Γ. : Και για ελαφρότητα.

Δ. : Είναι πολύ ευέξαπτος.

A. : Παίρνει φωτιά με το παραμικρό. Το ξέρουν όλοι.

B. : Νέος δεν ήταν έτσι.

Δ. : Πάντα έτσι ήταν.

B. : Σας λέω, δεν ήταν.

Γ. : Ας πάρει άλλον βοηθό.

A. : Θα βρει;

Γ. : Με κατακρίνει συνέχεια.

B. : Όλους τους κατακρίνει.

A. : Εμένα με έχει αποκαλέσει *ντενεκέ*, την νύφη του *νυφίτσα*, τον αδερφό του *γάιδαρο*. Στον εκδοτικό οίκο Χοφμάιστερ τους έβρισε γραπτώς.

B. : Τον Γιόχαν Χούμελ; Τον πιανίστα; Του έγραψε πως είναι *ψόφιο σκυλί* και να πάει ο μπόγιας να τον μαζέψει. Όταν μετάνιωσε του ξανάγραψε προσφωνώντας τον *βουτυρένια καρδούλα και καλό παλικάρι!* Ανεκδιήγητος. Και λες τώρα εσύ πως θιχτηκες γιατί σε είπε αδέξιο! Έτσι είναι ο μαέστρος.

Γ. : Στον βαρώνο Ζμέσιαλ, που τόση συμπαράσταση του είχε δείξει, του έγραψε να πάει στο διάολο.

A. : Δικαιολογημένος παιδιά... η δυσκολία του να ακούσει... του στοιχίζει πάρα πολύ.

B. : Εμένα βρε -στο θεό σας- επειδή ρώτησα για το *rizzicato* στο *scherzo* με είπε *ανίδεο* μπροστά σε όλη την ορχήστρα! Πώς έχω μουσική κατάρτιση κάτω του μετρίου.

Γ. : Εσύ; Το πρώτο βιολί;

A. : Ο κόσμος είναι εξοικειωμένος. Αλλιώς θα είχαν όλοι παραιτηθεί.

B. : Αντί για *rizzicato* είπε ότι *τσιμπούσα* τις χορδές σαν σκνίπα... Ήθελε αντρίκιο παίξιμο, βιαίο. Τα 'ψαλλε και στα μέλη της χορωδίας, εκείνο το βράδυ. *Μην στέκεστε σαν ζόανα*, τους είπε.

A. : Άντε γειά μας.

Σηκώνουν τα ποτήρια και πίνουν.

B. : Ενδιαφέρον αυτό που έλεγε για τη σι ύφεση.

Δ. : Τι έλεγε;

B. : Α, ναι, εσύ άργησες να έρθεις και δεν το άκουσες. Είπε πως έχει αναπτύξει ιδιαίτερη σχέση, κάτι σαν σεβασμό προς την σι ύφεση.

Δ. : Σεβασμό για μια νότα;

B. : Θέλει να χτίσει ένα μεγάλο έργο, ένα μουσικό οικοδόμημα γύρω από αυτήν. Να είναι αλλού κυρίαρχη, αλλού πάσχουσα, να περιφέρεται σε κατάσταση υπνοβασίας, να κραυγάζει με κρίσεις πανικού...

Γ. : Είπε πως η νότα αυτονομείται κατά κάποιον τρόπο και τον μαγεύει.

Δ. : Μα τι λέτε; Η νότα τα κάνει όλα αυτά;

A. : Σου λέμε ό,τι ακούσαμε κι ό,τι μας είπε πριν έρθεις.

Β. : Άκου κι αυτό: Είπε πως η σι ύφεση αυθαδιάζει. Πως ξεσηκώνει μικρές ανταρσίες. Ενορχηστρώνει δικό της μπαϊράκι, παρασύροντας και τις διπλανές, ενώ εκείνος έκπληκτος βλέπει τα χέρια του να ακολουθούν τις διαθέσεις της.

Δ.: Θα τρελαθούμε...

Α. : Αν τον άκουγες δεν θα σου φαινόταν τόσο παράξενο. Γιατί τα πιστεύει αυτά που λέει. Εμείς το βρήκαμε ενδιαφέρον. Ξέρεις το πάθος και την τόλμη του.

Δ. : Είμαι πολύ περίεργος τι μουσική θα γράψει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΥΝΘΕΤΗ

Στο γραφείο γράφει ο αντιγραφέας παρτιτούρας Βάλτερ. Ο χώρος ακατάστατος. Πεταμένα χαρτιά ολόγυρα. Στο πάτωμα μπουκάλι και ποτήρι κρασιού. Σε κάποιο σημείο δυο στοίβες τετράδια. Η υπηρέτρια τακτοποιεί και συμμαζεύει κάνοντας θόρυβο με την σκούπα ή μετακινώντας καρέκλες, για να προσελκύσει την προσοχή του.

ΒΑΛΤΕΡ : Κάνεις πολύ θόρυβο.

ΜΠΡΙΤΑ : Φταίνε τα πατώματα. Το σαράκι.

ΒΑΛΤΕΡ : Δεν φταίνε τα πατώματα. Εσύ πηγαينوέρχεσαι σαν καρακάξα.

ΜΠΡΙΤΑ : Είναι τα ξυλοπάπουτσα.

ΒΑΛΤΕΡ: Ε, βγάλτα! Με ενοχλείς! Η μουσική είναι πολύ σοβαρή υπόθεση.

ΜΠΡΙΤΑ: Είναι και διασκέδαση.

ΒΑΛΤΕΡ: Δεν είναι διασκέδαση.

ΜΠΡΙΤΑ: Πώς δεν είναι;

ΒΑΛΤΕΡ : Είναι μέθοδος.

ΜΠΡΙΤΑ: Τι μέθοδος;

ΒΑΛΤΕΡ : Μέθοδος μεταμόρφωσης των ανθρώπων. Η Βιέννη είναι μουσική πρωτεύουσα του κόσμου. Εδώ εξελίσσεται η μουσική...Είναι πολύ δύσκολα κομμάτια και με αποσπάς...

ΜΠΡΙΤΑ : Αφού εσείς μόνο τα αντιγράφετε.

ΒΑΛΤΕΡ : Και τι μ'αυτό; Δεν έχεις ακούσει πως δυό μουσικοί αρνήθηκαν λόγω δυσκολίας να τα εκτελέσουν; Είναι πολύ υπεύθυνη δουλειά. Θα ήταν τρομερό να μού αποδοθεί λάθος στην αντιγραφή. Άσε τις φωνές του δασκάλου αν αποκαλυφθεί κάτι τέτοιο στις πρόβες. Δεν είναι συνηθισμένες παρτιτούρες, δεν κάνει το αναμενόμενο. Κάνει άλματα.

ΜΠΡΙΤΑ: Τι άλματα;

ΒΑΛΤΕΡ: Αλλάζει τα κλειδιά και πηγαίνει από το ένα κλειδί όχι στο διπλανό, αλλά στο πιο μακρινό.

ΜΠΡΙΤΑ: Και γιατί γράφει διαφορετικά απ' το συνηθισμένο;

ΒΑΛΤΕΡ : Γιατί είναι μεγαλοφυΐα. Από ανάπαυλα ορμάει κατευθείαν σε σύγκρουση. Σαρκώνει με την μουσική του όσα γίνονται στον κόσμο.

ΜΠΡΙΤΑ(*με έκφραση πως της είναι ακατανόητο*): Σαρ-κώνει; (*δυσκολεύεται να το προφέρει*).

ΒΑΛΤΕΡ: Πιάνει μηνύματα στην κοινωνία και τα κάνει σώμα μουσικής.

ΜΠΡΙΤΑ : (*απορώντας, σα να μονολογεί*): Έχει σώμα η μουσική;

ΒΑΛΤΕΡ: Πήρες χαμπάρι τι έγινε με τη γαλλική επανάσταση; Ο κόσμος αλλάζει κι εσύ μαύρα μεσάνυχτα. 'Ανοιξ' τα μάτια σου να καταλάβεις πού πάνε τα πράγματα... να μορφωθείς! Νέους δρόμους ανοίγει κι ο δάσκαλος. Με την μουσική του. Είναι ένας ζωντανός θρύλος. Είσαι τυχερή που είσαι εδώ.

ΜΠΡΙΤΑ (*παίρνοντας θάρρος*): Εμένα θα μού πείτε; Δεν τον έχω δει εγώ να μανιάζει στο πιάνο;

ΒΑΛΤΕΡ: Τι θα πει *μανιάζει*; Ούτε να μιλάς δεν ξέρεις... εκτός που δεν ξέρεις να γράφεις.

ΜΠΡΙΤΑ: Ξέρω. Αφού γράφω στα πρόχειρα Τετράδια Συνεννοήσεων. Να, δείτε, *(ανοίγει ένα τετράδιο και του δείχνει)*. Αυτά εδώ είναι δικά μου γράμματα. *(με καμάρι)*.

ΒΑΛΤΕΡ: Και να μην μού το έλεγες θα το καταλάβαινα... *(τα κοιτάζει απαξιωτικά)* Καλικάτζούρες... Δες αυτά! *(τής δείχνει τις καλλιγραφικές παρτιτούρες του.)*

ΜΠΡΙΤΑ *(Σαν να μονολογεί)*: Τον έχω δει που χαϊδεύει το ξύλο, αλλά τον έχω δει και να μανιά(ζει) *(δαγκώνει την γλώσσα της)*, να το χτυπάει με λύσσα, νόμιζα θα το σπάσει. Σε κακό χάλι το προηγούμενο πιάνο. Από την κακοποίηση.

ΒΑΛΤΕΡ: Κακοποίηση; Μην το ξαναπείς! Χρήση να λες. Πώς φαίνεται ότι είσαι αμόρφωτη! Και τι χρήση! Μαγική! Τράβηξε από τα σπλάχνα του κάθε σταγόνα αρμονίας. Το ξεζούμισε. Ισπανικό μαόνι, ωραίο ξύλο! Γεμάτο ήχους της φύσης. *(μικρή παύση)* Πού είναι αλήθεια; Δεν το πετάζανε...ε;

ΜΠΡΙΤΑ: Στην αποθήκη. Τι το κρατάνε;! Αφού έχει διαλυθεί. Παρέδωσε το πνεύμα.

ΒΑΛΤΕΡ: Καλά κάνουν και το κρατάνε. Πιάνο Μπρόντγουντ! Δώρο απ' τον Τόμας, τον κατασκευαστή. Με αφιέρωση προς τον συνθέτη χαραγμένη πάνω απ' τα πλήκτρα.

ΜΠΡΙΤΑ: Το χάλασε όμως. Βάζει μεγάλη δύναμη ο κύριος όταν παίζει.

ΒΑΛΤΕΡ: Δεν βάζει δύναμη. Ψυχή βάζει! Έτσι είναι ο δάσκαλος. Παθιασμένος.

ΜΠΡΙΤΑ: Εμένα θα μού πείτε; Την μια στιγμή καλός και ήρεμος, την άλλη θυμώνει και βρίζει.

ΒΑΛΤΕΡ *(μουρμουρίζει σκυμμένος γράφοντας παράλληλα)*: Σαν καταιγίδα και σαν ξαστεριά. Κυκλοθυμικός. ... Έχει ευτυχώς την Μούσα του. Για αυτήν γράφει...σε τελική ανάλυση.

ΜΠΡΙΤΑ: Μπα;...Δεν την έχει αναφέρει ποτέ. ...Πώς είναι;... Όμορφη;

ΒΑΛΤΕΡ: Χα,χα . Το ήξερα πως δεν θα καταλάβεις, μικρή αμόρφωτη. Μούσα είναι η έμπνευση. Η αόρατη συνομιλία με τη δημιουργία, με το θεϊκό. Από κει ξεκινούν όλα.

ΜΠΡΙΤΑ: Πώς ξεκινούν από κει ; Αφού στον καινούργιο γιατρό που ήρθε χτες και ρωτούσε το ιστορικό είπε πως όλα ξεκίνησαν με ένα κουδούνισμα όταν ήταν 26 χρονών. Κουδούνισμα που δυνάμωνε και κατάπινε τους ήχους.

ΒΑΛΤΕΡ: Ανώφελο να συζητάει κανείς μαζί σου.

ΜΠΡΙΤΑ (*Απομακρύνεται λίγο και μονολογεί προβληματισμένη*) : Πώς γίνεται ένα κουδούνισμα στα αυτιά να καταπίνει ήχους; Ή μήπως είπε καταβρόχθιζε. Τι θα πει καταβροχθίζω ήχους;

ΒΑΛΤΕΡ: Τους ακύρωνε, βρε παιδί μου, αν ακούς κουδούνισμα δεν ακούς τίποτα άλλο, αυτό ήθελε να πει. Τους κάλυπτε, τους καπέλωνε. Το καπέλωμα το καταλαβαίνεις; (*φωνάζει*).

Εκείνη ζαρώνει καθισμένη και γίνεται σχεδόν μπάλα.

ΒΑΛΤΕΡ: Ορίστε, έγραφα λάθος το αρπέζ. Εξαιτίας σου!

ΜΠΡΙΤΑ (*μουρμουρίζει μονολογώντας*) : Μάλιστα. Η δεσποινίς Μούσα είναι αόρατη. Δηλαδή; ...Φάντασμα; Όταν ο κύριος μιλάει μόνος του... μιλάει μαζί της; ... Μήπως κρύβεται στο πιάνο;... Στο παλιό ή στο καινούργιο;

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΕΞΩΠΟΡΤΑ

Στο πεζούλι της εξώπορτας του σπιτιού δίπλα σε δύο κουβάδες και σφουγγαρόπανα κάθονται οι δύο υπηρέτριες. Η Μπρίτα και η Γιούτα, η καινούργια παρακώρη, νεώτερη και αγαθή, που μόλις προσελήφθη. (Μπορεί να περάσουν δύο τρεις περαστικοί διαβάτες και μια κυρία με ομπρελίνο με κόκκινη δαντέλα, στο οποίο θα καρφωθεί το βλέμμα της Μπρίτα για λίγο).

ΜΠΡΙΤΑ: Σού έχουν πει τίποτα για τον κύριο;

ΓΙΟΥΤΑ: Όχι.

ΜΠΡΙΤΑ: Τίποτα τίποτα;

ΓΙΟΥΤΑ: Όχι.

ΜΠΡΙΤΑ: Δεν θα μιλάς χωρίς να σε βλέπει. Πρέπει να διαβάζει τα χείλη σου. Τα λόγια σου να είναι αργά και καθαρά. ...Δεν ακούει αλλά γράφει μουσική. Κολλάει το αυτί στο πιάνο και παίζει. Έχει νότες στο κεφάλι του και μία Μούσα του λέει ποιες να γράψει. Τις άλλες που δεν πρέπει να τις γράψει τις καταβροχθίζει η Μούσα και δεν ακούγονται.

ΓΙΟΥΤΑ: Η Μούσα δηλαδή τρώει νότες;

ΜΠΡΙΤΑ: Μπράβο, το βρήκες! Έτσι τον βοηθάει να γράφει μουσική.

ΓΙΟΥΤΑ: Αν τρώει νότες θα είναι χοντρή...

ΜΠΡΙΤΑ: Ε,... όχι και πολύ....

ΓΙΟΥΤΑ: Πώς είναι ; Ξανθιά; Μελαχρινή; Με κρινολίνο και δαντέλες;

ΜΠΡΙΤΑ: Εμμ...ναι. *(φανερó πως φαντάζεται)* ... έχει ένα ομπρελίνο με κόκκινη δαντέλα. Το χρησιμοποιεί όπως ο μαέστρος το ραβδί του. Αλλά δεν την έχω δει. Κρύβεται.

Η μικρή κοιτάζει γύρω όλο απορία.

ΓΙΟΥΤΑ: Αφού όμως δεν ακούει πώς του λέει τις νότες;

ΜΠΡΙΤΑ: Ε, τώρα κι εσύ...! Τι ρωτάς; Του της λέει μες στο κεφάλι του.

Α!... Έχουμε Τετράδια Συνεννοήσεων με τον κύριο. Να γράφεις, να διαβάζεις ξέρεις;

ΓΙΟΥΤΑ: Λίγο ...κάπως...όχι και πολύ.

ΜΠΡΙΤΑ: Με τον κύριο μιλάμε με σημειώματα.

Ούτε εγώ ήξερα, αλλά θα συνηθίσεις. Με τα βασικά. Εξάλλου εσύ θα κάνεις τις βαριές δουλειές. Εγώ τώρα που ήρθες... μάλλον θα γίνω οικονόμος, δηλαδή θα κάνεις ό,τι σου λέω.

Περνάνε διάφοροι από δω. Επισκέψεις... Γυναίκα δεν έχει. Κάτι το σίγουρο δηλαδή. Το βράδυ πάει στο καπηλειό. Με αυτή την Μούσα δεν ξέρω τι γίνεται... θα αγκαλιάζονται κρυφά... Στο γραφείο έρχονται καθημερινά ο Βάλτερ, που είναι αντιγραφέας παρτιτούρας και ο μαθητής ο Φέρντι, που ασχολείται με υποθέσεις του κυρίου. Να συγκρίσουμε τώρα γιατί θα έρθει σε λίγο ο γιατρός....

Μπαίνουν μέσα στο σπίτι.

ΜΠΡΙΤΑ: Θα ξεσκονίζεις και θα προσέχεις όλα τα χαρτιά. Δεν θα πετάξεις κανένα χαρτί. Γιατί ο κύριος φωνάζει πολύ! Απ' το προηγούμενο σπίτι τον διώξαν επειδή φώναζε, λόγω καυγά. Του είπε ο γιός του ο Καρλ πως θα γίνει στρατιωτικός κι ο κύριος, που θέλει ο γιός του να γίνει μουσικός, έπαθε κρίση. Επίσης ο κύριος έχει το μυαλό του μόνο στις νότες και παραμελεί όλα τα άλλα. Όταν ήρθα εδώ όλα βρωμούσαν, μέρες και νύχτες πλέναμε. Είχε αφήσει ρούχα λερωμένα με φαγητά ποτά, όσο και να τα τρίψαμε δεν φεύγουν οι μυρωδιές. Γιαυτό πήραμε κι εσένα. Γιατί δεν προφταίνουμε. Να δες εδώ. *(Της δείχνει τη λερωμένη πολυθρόνα)* Να το τρίψεις αυτό μέχρι να βγει.

Η Γιούτα βγάζει ένα πανί απ' την τσέπη της ποδιάς κι αρχίζει να τρίβει, ενώ ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Η Μπρίτα πηγαίνει να ανοίξει.

Ο κύριος Μέλτσελ στέκει στην εξώπορτα κρατώντας ένα μεταλλικό ακουστικό χωνί.

ΜΠΡΙΤΑ: Δεν είναι μέσα. Αισθάνθηκε καλύτερα και πήγε περίπατο. Στο Πράτερ με τον κύριο Φέρντι.

ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΛΤΣΕΛ: Έφερα αυτό. Είναι καλύτερο απ' το προηγούμενο.

ΜΠΡΙΤΑ: Το προηγούμενο σκούριασε. Στράβωσε και λίγο. Κοντεύει να βγει άχρηστο. Να παραδώσει πνεύμα.

ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΛΤΣΕΛ: Αυτό έχει καλύτερη πρόσμιξη μετάλλων να του πεις. Θα περάσω αύριο να τον δω.

Φεύγει βιαστικά.

ΜΠΡΙΤΑ: Πρόσμειξη μετάλλων *(επαναλαμβάνει για να το θυμηθεί).*

Μπαίνει μέσα και πιάνει το Τετράδιο Συνεννοήσεων στην κορυφή της στοίβας. Γράφει επαναλαμβάνοντας συλλαβιστά: Πέρασε ο κύριος Μέλτσελ. Πιο καλό. Καλύτερη (λέει χωρίς να γράφει), προσ-φυξη, προσ-τηξη προσ-ληψη, όχι, προς-κρουση είπε, πρόσκρουση μετάλλων, κρούση-κρουστά...όπως στην ορχήστρα, αυτό είναι! (Το γράφει, το κοιτάζει και φαίνεται ευχαριστημένη.)

Αφήνει στην εταζέρα το χωνί μαζί με το χαρτί.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΥΝΘΕΤΗ

Ο Βάλτερ γράφει στο γραφείο. Η Μπρίτα κάθεται στη γωνία ράβοντας με μια χοντρή βελόνα το σκουσμένο μανίκι στο παλτό που είδαμε στην πρώτη σκηνική. Μπαίνει μέσα ο Φέρντι συνοδευόμενος από την Γιούτα, που προφανώς του άνοιξε την πόρτα. Η Μπρίτα της κάνει νόημα να την πλησιάσει και της δίνει να ράβει κάλτσες. Οι δύο υπηρέτριες κάθονται στην άκρη του ίδιου χώρου πολύ ήσυχα ράβοντας.

ΒΑΛΤΕΡ: Πώς τέτοια ώρα, Φέρντι;

ΦΕΡΝΤΙ: Έφερα μια εφημερίδα με κριτική.

ΒΑΛΤΕΡ: Τι λέει;

ΦΕΡΝΤΙ: Γράφει για την τελευταία συμφωνία. *(Διαβάξει)* Μνημειακή και γεμάτη μεγαλοπρέπεια. Η δομή πιο αφηρημένη και ασαφής αλλά το πνευματικό βάθος μεγαλύτερο.

ΒΑΛΤΕΡ: Θα χαρεί!

ΦΕΡΝΤΙ: Έφερα κι ένα βιβλίο στον δάσκαλο. Θα το αφήσω εδώ να το δει. *(Το αφήνει στο γραφείο).*

ΜΠΡΙΤΑ: Στην εταζέρα αφήστε το! *(δείχνει)* Μην μπερδευτεί με τις παρτιτούρες. Και γράψτε του παρακαλώ στο Τετράδιο Συνεννοήσεων τι αφορά.

Ο Φέρντι κάνει να πιάσει ένα τετράδιο, το πάνω-πάνω από μια ντάνα. Η Μπρίτα πετιέται, του το παίρνει από το χέρι και του δίνει ένα άλλο, το πάνω-πάνω από μια άλλη ντάνα τετραδίων.

ΜΠΡΙΤΑ: Όχι αυτό. Πήρατε από τη ντάνα με τα πρόχειρα τετράδια. Για τα πρακτικά θέματα. *(αγριοκοιτάζει την Γιούτα)*. Εσείς γράφετε στα επίσημα τετράδια.

ΦΕΡΝΤΙ: Ναι, ξέρω. Αλλά πώς μπερδεύτηκα;

ΜΠΡΙΤΑ: Τα άλλαξε θέση η Γιούτα. Δεν έχει μάθει ακόμα πώς λειτουργούμε.

Ο Φέρντι κάθεται σε μια αναπαυτική καρέκλα κρατώντας το τετράδιο και το βιβλίο που έφερε.

ΒΑΛΤΕΡ: Τι βιβλίο είναι Φέρντι;

ΦΕΡΝΤΙ: Διηγήματα του Κλάιστ.

ΒΑΛΤΕΡ *(κάπως απαξιωτικά)* : Διαβάζει τέτοια ο δάσκαλος; Τον ενδιαφέρουν;

ΦΕΡΝΤΙ: Υπάρχει μια ιστορία μέσα... με τίτλο : *Η Αγία Καικιλία ή η Δύναμη της Μουσικής*. Θέλω να το συζητήσουμε. Είναι αινιγματικός συγγραφέας κι έχω μια απορία.

ΒΑΛΤΕΡ: Πώς τον είπες;

ΦΕΡΝΤΙ: Χάινριχ φον Κλάιστ....Αυτοκτόνησε. Τριαντατεσσάρων χρονών.

Οι υπηρέτριες σηκώνουν το κεφάλι.

ΜΠΡΙΤΑ: Αυτοκτόνησε;

Ο Βάλτερ αφήνει κάτω την πένα.

ΦΕΡΝΤΙ: Στην λίμνη Wahnsee. Μαζί με μια γυναίκα.

Οι υπηρέτριες γουρλώνουν τα μάτια.

ΦΕΡΝΤΙ: Ήμουν το 1811 στο Βερολίνο. Μια μέρα κάθισα στο *Café Josty*, για έναν καφέ. Στη διπλανή καρέκλα ξεχασμένο ένα φύλλο των *Berliner*

Abendblätter. Όσο έπινα τον καφέ μου διάβασα το διήγημα με την Αγία Καικιλία - ξέρεις... είναι η προστάτιδα της μουσικής.

ΒΑΛΤΕΡ: Ναι... βέβαια.

ΦΕΡΝΤΙ: Μετά από δυό τρεις μήνες εκδόθηκε αυτό το βιβλιαράκι με διηγήματά του. Κι έπειτα κυκλοφόρησε η είδηση της αυτοκτονίας.

Η ιστορία μοιάζει απλή, αλλά κάτι κρύβεται από πίσω.

ΒΑΛΤΕΡ: Υπόθεση; Αισθηματική; Περιπέτεια;

ΦΕΡΝΤΙ: Μιλάει για την θηλυκή φύση της μουσικής.

ΒΑΛΤΕΡ: Die Musik, θηλυκό.

ΦΕΡΝΤΙ: Η ιστορία είναι ένας θρύλος που εκτυλίσσεται τον 16^ο α., μέσα στην εικονομαχία. Περιγράφεται το θαύμα, με το οποίο η Αγία Καικιλία έσωσε το μοναστήρι της από τέσσερα φανατισμένα αδέρφια, που πήγαν εκεί εξαγριωμένα με τσεκούρια, λοστούς και σύνεργα καταστροφής να σπάσουν τα βιτρώ και να μην αφήσουν τίποτα όρθιο. Η καταλυτική δύναμη της μουσικής που φελνόταν κείνη την ώρα στο μοναστήρι, αρχικά τους έκανε να παγώσουν σαν απολιθωμένοι. Έπειτα έστριψε το μυαλό τους ώστε να αρχίσουν να ψέλνουν κι αυτοί. Έψελναν όμως με φωνή που προοικαλούσε δέος και τρόμο. Όταν γύρισαν στο πανδοχείο τους συνέχισαν κι εκεί τους ψαλμούς μοιάζοντας με λύκους και λεοπαρδάλεις που ουρλιάζουν στην παγωμένη νύχτα κοιτώντας τον ουρανό. Τόσο ανατριχιαστικό θέαμα και άκουσμα αυτή η γκροτέσκια χορωδία ώστε ο πανδοχέας τους έδιωξε. Η δύναμη των ήχων είχε συγχύσει τα μυαλά τους και με εντολή του δικαστηρίου πέρασαν από ιατρική εξέταση. Τους έβγαλαν παράφρονες και τους έκλεισαν σε κελί φρενοκομείου. Εν τέλει πέθαναν εκεί μέσα σε μεγάλη ηλικία. Έναν χαρούμενο κι ευτυχισμένο θάνατο αφού έψαλαν μια τελευταία φορά με το φριχτό και απαίσιο ουρλιαχτό το *Δόξα εν Υψίστοις*.

ΒΑΛΤΕΡ (απαξιωτικά): Ε και;.. Μια διδακτική ιστορία ενοχής και τιμωρίας.

ΦΕΡΝΤΙ: Έχει μια ειρωνεία όλο αυτό. Η μουσική μετέστρεψε τους ταραξίες σε ένθεους. Τιμωρήθηκαν με έναν παραληρηματικό ψαλμό.

Αποκρουστικό για όσους τον άκουγαν. Εξιλεωτικό και ευχάριστο για τους ίδιους. Μού καρφώθηκε η ιδέα πως το κείμενο είναι γραμμένο με τη μορφή μιας σονάτας. Σ' αυτό θέλω τη γνώμη του δασκάλου.

Το περιστατικό εξιστορείται από διαφορετικές οπτικές. Έχει την μητέρα των τεσσάρων αδερφών που ψάχνει τα παιδιά της, έχει έναν υφασματέμπορο, έχει και την ηγουμένη του μοναστηριού.

ΒΑΛΤΕΡ: Πολυφωνία. Γιατί όχι μια φούγκα;

ΦΕΡΝΤΙ: Πιθανή και η φούγκα. *(μικρή παύση)*. Το θαύμα συνέβη τη μέρα της γιορτής της Αγίας Δωρεάς. Κάτι σημαίνει κι αυτό.

ΒΑΛΤΕΡ: Δωρεά..., το χάρισμα δηλαδή.

ΦΕΡΝΤΙ: Το χάρισμα δίνεται σε κάποιον για να το απολαμβάνει όλος ο κόσμος.

ΒΑΛΤΕΡ: Α, είναι αδηφάγο το χάρισμα! Αυτούς που το έχουνε τους τρώει.

ΦΕΡΝΤΙ: Θέλω να μου πει ο δάσκαλος αν βλέπει στην πολυφωνία της αφήγησης μια μουσική δομή. Πιστεύω πως το αίνιγμα είναι στην ανάπτυξη του θέματος και τα μοτίβα. Πρέπει να το παραλληλίσουμε με κάποιο μουσικό είδος.

Ο Βάλτερ ξαναπιάνει την πένα.

ΒΑΛΤΕΡ: Αν θέλεις την δική μου παρατήρηση αυτή η ιστορία δένει την ιερότητα με την βιαιότητα, το θεϊκό με το αποκρουστικό.

ΦΕΡΝΤΙ: Η βιαιότητα της μοίρας συνήθως δεν μπορεί να εξηγηθεί. Παρουσιάζεται όμως ως αναγκαία.

ΜΠΡΙΤΑ *(δειλά και φοβισμένα)* : Πώς αυτοκτόνησε ο ... αυτός που το έγραψε; Πνίγηκε στη λίμνη;

Η Γιούτα τρυπάει το δάχτυλο με την βελόνα και βγάζει λεπτή κραυγούλα.

ΦΕΡΝΤΙ: Με περιστροφο. Το έγραψαν οι εφημερίδες.

ΓΙΟΥΤΑ *(πολύ δειλά και σιγανά, έντρομη)*: Και η γυναίκα του;

ΦΕΡΝΤΙ: Πρώτα την πυροβόλησε και μετά αυτοκτόνησε ο ίδιος. Το είχαν συμφωνήσει.

Αλλά δεν ήταν γυναίκα του. Ήταν παντρεμένη με άλλον.

ΓΙΟΥΤΑ: Πώς με άλλον;

ΦΕΡΝΤΙ: Ήταν σοβαρά άρρωστη και επιθυμούσε να πεθάνει. Έγραψε ένα τρυφερό γράμμα στον άντρα της και πήγε πρόθυμα να συμμετάσχει στο σχέδιο του Κλάιστ, ο οποίος επιθυμούσε έναν σύντροφο στην αυτοκτονία του. Γράφτηκε πως ήταν γυναίκα με μουσικά και πνευματικά χαρίσματα.

Ο Φέρντι γράφει στο Τετράδιο Συνεννοήσεων.

Ο Βάλτερ κάνει να πιάσει ένα σωρό από ακατάστατες παρτιτούρες ριγμένες πάνω σε μια καρέκλα και βρίσκει ένα σπασμένο κομμάτι από πορσελάνινο φλυτζάνι (ή τασάκι) από κάτω.

ΒΑΛΤΕΡ *(θυμωμένα)* : Τι είναι αυτό;

ΜΠΡΙΤΑ: Της ξέφυγε της μικρής, της είχα πει να τα σκουπίσει. Είχαν καβγά πάλι χτες. Με τον κύριο Καρλ.

ΒΑΛΤΕΡ: Κι αν είχα κόψει το χέρι μου; Το εργαλείο της δουλειάς μου; *Αγριοκοιτάζει την Γιούτα κι εκείνη αρχικά συρρικνώνεται φοβισμένη, μετά σηκώνεται και πηγαίνει ντροπαλά να το πάρει.*

ΜΠΡΙΤΑ: Ο κύριος Καρλ είναι νευρικός και ατίθασος. Όλο τον κοντράρει τον κύριο. Του μιλάει άσχημα για γιός και τον πληγώνει. Εσείς τι λέτε κύριε Φέρντι;

ΒΑΛΤΕΡ: Το σίγουρο πως δεν θα γίνει πιανίστας.

ΜΠΡΙΤΑ: Γιατί;

ΒΑΛΤΕΡ: Ούτε ταλέντο έχει, ούτε το θέλει ο ίδιος.

ΜΠΡΙΤΑ: Πώς γίνεται να γελιέται τόσο πολύ ο κύριος;

ΦΕΡΝΤΙ: Ενώνεται η επιθυμία του μαζί με το πείσμα και θολώνει. Δεν θέλει να δει την πραγματικότητα.

ΒΑΛΤΕΡ: Είναι κάτι σαν τύφλωση. Όλοι τού το λένε, εκείνος αρνείται να το δει.

ΦΕΡΝΤΙ: Το βλέπει αλλά αρνείται να το δεχτεί. Όπως αρνείται να επιτρέψει στο πρόβλημά του να του φρενάρι τη δημιουργία.

ΜΠΡΙΤΑ: Αυτό που είπατε για τύφλωση... νομίζω πως δεν βλέπει καλά τελευταία ο κύριος. Χαλάμε είκοσι κεριά κάθε βράδυ. Άλλοτε φτάνανε τα μισά. Τώρα αν δεν τα ανάψω όλα φωνάζει πως δεν βλέπει να γράψει.

ΒΑΛΤΕΡ: Το παρατήρησα κι εγώ. Έχει εξασθενήσει η όρασή του. Πριν χρόνια είχε περάσει φωτοφοβία. Δεν τραβούσαμε καθόλου τις βαριές κουρτίνες απ' τα παράθυρα.

ΦΕΡΝΤΙ: Συζητούσα χθες με τον γιατρό Μαλφάτι. Το θάμπωμα στο μυαλό είναι ένα κτίσμα από πλάνες μου είπε. Όσον αφορά τον Καρλ έχει διαταραχθεί η σχέση του με την αλήθεια.

ΒΑΛΤΕΡ: Γιαυτό τον πιάνει ντελίριο.

ΦΕΡΝΤΙ: Ναι. Ντελίριο είναι η σωστή λέξη.

ΜΠΡΙΤΑ: Τι είναι το ντελίριο;

ΦΕΡΝΤΙ: Είναι μια κατάσταση με αλλοιωμένη εικόνα για την πραγματικότητα. Σχηματίζεται με την λατινική λέξη *lira*, που σημαίνει αυλάκι. Ντελίριο θα πει βγαίνω απ' το αυλάκι.

ΒΑΛΤΕΡ: Άρα βγαίνω από τον χαραγμένο δρόμο. Τον ήδη ανοιγμένο από άλλους.

ΦΕΡΝΤΙ: Ωστόσο δεν ακούγεται και πολύ καιρό να τραβάς έναν δικό σου δρόμο. Ο δάσκαλος για παράδειγμα γράφει τολμηρά. Σε πείσμα των όποιων αντιδράσεων κάνει αυτό που πιστεύει. Βιώνει βέβαια εντάσεις..., φρενίτιδα και παραφορά για να ανοίξει τον καινούργιο δρόμο. Δεν είναι εύκολο.

ΒΑΛΤΕΡ: Ούτε εύκολο, ούτε για όλους.

ΜΠΡΙΤΑ: Καθόλου εύκολο. Είδαμε τους εργάτες που σκάβανε έξω απ' το σπίτι. Αυλάκι για τα όμβρια, είπαν... Πολύ κουραστική δουλειά! *(γυρνάει απευθυνόμενη ερωτηματικά προς την Γιούτα, που συμφωνεί κουνώντας καταφατικά το κεφάλι).*

ΓΙΟΥΤΑ (αναπολώντας): Ναι. Τους είδαμε.

ΦΕΡΝΤΙ: Εσύ τι λες Βάλτερ; Μπορεί ένα κείμενο να ακολουθεί τη δομή μιας σονάτας;

ΒΑΛΤΕΡ: Αιούγεται πιθανό.

ΦΕΡΝΤΙ: Και αυτή η δομή από πού έρχεται; Ποια είναι η αφετηρία της; Η καρδιά, η πηγή της;

ΒΑΛΤΕΡ: Πάντως αν αυτός που έγραψε το κείμενο οδηγήθηκε σε παρόμοια δομή, έφτασε εκεί από άλλο δρόμο.

ΦΕΡΝΤΙ: Είναι άλλος δρόμος, Βάλτερ; Μήπως είναι ίδια η πηγή;

ΒΑΛΤΕΡ (*λίγο αυστηρά*): Ειλικρινά Φέρντι, δεν ξέρω αν θέλει να εμβαθύνει σε φιλοσοφίες ο μαέστρος.

ΦΕΡΝΤΙ: Εννοείς πως τον απασχολούν άλλα αυτόν τον καιρό.

ΒΑΛΤΕΡ: Ε ναι...κυρίως τα σοβαρά θέματα του Καρλ.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Ένας δρόμος που καταλήγει στο πλάι της σκηνης σε ένα καφέ. Λίγα τραπέζια με ανθισμένα γλαστράκια ή φαναράκια επάνω και βιεννέζικες καρέκλες. Τρία ζευγάρια θα διασχίσουν τον δρόμο έχοντας μόλις βγει από την παράσταση της Ενάτης Συμφωνίας και θα πάνε να καθίσουν στο καφέ για να συνεχίσουν την κουβέντα τους. Το πρώτο είναι αντρόγυνο, τα άλλα δύο απαρτίζονται από δύο άντρες. Μπορεί να υπάρχει ένα παγκάκι στην μέση της διαδρομής όπου κάθονται ώσπου να ολοκληρωθεί ο διάλογός τους και μετά σηκώνονται για να πάνε στο καφέ. Εμφανίζεται σιωπηλά κι ένα γκαρσόνι κάθε τόσο.

Το ζευγάρι περπατάει αγκαζέ.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι φοβερές σάλπιγγες! Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτή την συναυλία!
(τουρτουρίζει)

ΑΝΤΡΑΣ: Κρυώνεις αγάπη μου; Έλα κοντά μου! Έπιασε κρύο. (την αγκαλιάζει). Εμένα μου άρεσαν τα τύμπανα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν το χωράει το μυαλό μου ότι δεν ακούει τίποτα. Τόσο καταβεβλημένος και πάλι προσπαθούσε να διευθύνει.

ΑΝΤΡΑΣ: Ο Ούμλαουφ είχε την διεύθυνση. Η ορχήστρα κοιτούσε τον Ούμλαουφ. Εκείνος μόνο συμμετείχε.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όταν η κοπέλα τον γύρισε προς το κοινό, είχε τόση απορία στα μάτια... Ήταν συγκλονιστικά χαμένος... μου ήρθαν δάκρυα. Ένας βασανισμένος άνθρωπος τελικά, ... πίσω από όλο το μεγαλείο που ακούσαμε.

ΑΝΤΡΑΣ: Η Καρολίνα Ούγγερ, η κοντράλτο τον γύρισε στο κοινό.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Συγκινηθήκη πολύ βλέποντας το χειροκρότημα.

ΑΝΤΡΑΣ: Άλλαξε η όψη του αμέσως.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τόσα καπέλα, τόσα μαντήλια να πετάνε στον αέρα!

ΑΝΤΡΑΣ: Πρέπει να είναι ευτυχής. Μετά από τέτοια επιτυχία.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ευτυχής μες στην θλίψη του.

Εμφανίζονται δύο άντρες.

A.: Έχει καταπέσει.

B.: Πολλά προβλήματα υγείας.

A.: Τον είχα συναντήσει στο σαλόνι του πρίγκιπα Λιχνόφσκι. Πολύ νέος. Είχε έρθει να παίξει πιάνο... Φέρελπισ, φλέρταρε μια φιλόμουση δεσποινίδα. Αδέξιος με το μεγάλο κεφάλι του, αλλά το ταλέντο του, το ρωμαλέο του στυλ... σάρωνε το πιάνο σαν καταιγίδα. Μόλις άρχιζε να παίξει... έμεναν όλοι απολιθωμένοι...

B.: Τώρα οξύθυμος. Αρπάζεται με το παραμικρό, και τους στολίζει όλους. Στην πρόβα είπε τον κορνίστα κρεμανταλά, και στον τρομπετίστα πως το όργανό του κροταλίζει, σαν άμαξα με σπασμένη ρόδα.

A.: Είναι θαύμα που καταφέρνει να γράφει μουσική.

B.: Δεν είναι θαύμα. Είναι μια δύναμη που την ξεχνάμε. Η δύναμη της απόγνωσης.

Τρίτο ζευγάρι θεατών. Ο ένας, ο Δ. λίγο μεθυσμένος. Ο άλλος, ο Γ. ευέξαπτος. Ο μεθυσμένος μάλλον έχει ένα μπουκάλι στην τσέπη του παλτού του.

Γ.: Σού χω πει να μην πίνεις ό,τι νάναι. Θα σε καταστρέψουν τα φτηνά κρασιά.

Δ.: Είπε κάποιος δίπλα μου πως έχει ατροφία των ακουστικών νεύρων.

Γ.: Σού ακούγεται λογικό; Να έχει γράψει τόση μουσική και να έχει ατροφία; Υπερτροφία έπρεπε να 'χει.

Δ.: Μπορεί να το έπαθε επειδή έγραψε τόση μουσική.

Γ.: Εννοείς ότι έπαθε βλάβη από την πολλή μουσική;

Δ.: Ξέρω γω; ... Είναι πολύ περίεργο αυτό που έχει συμβεί.

Γ.: Μα η μουσική φημίζεται για τις θεραπευτικές της ιδιότητες.

Δ.: Έχει πολλά προβλήματα υγείας, δεν είναι μόνο αυτό, έχει λένε και εντερικά...

Γ.: Επί γαλλικής κατοχής όλοι είχαμε εντερικά. Δεν θυμάσαι; Είχαν μολυνθεί οι υδάτινοι πόροι.

Δ.: Τώρα δεν έχουμε γαλλική κατοχή.

Γ.: Μπορεί να του έμεινε από τότε.

Δ.: Αν η μουσική έχει θεραπευτικές ιδιότητες γιατί δεν τον θεράπευσε τόσον καιρό από τα εντερικά;

Γ.: Γιατί οι ευεργετικές ιδιότητες της μουσικής επιδρούν σε αυτούς που την ακούνε.

Δ.: Μπορεί τα προβλήματα που έχει να είναι η πηγή της έμπνευσής του.

Γ.: Ααααχ, τι άλλο θα ακούσω; Καταλαβαίνεις τι θα είχε γράψει αυτός ο άνθρωπος αν δεν είχε κουφαθεί;

Δ.: Καταλαβαίνω αλλά και πάλι δεν είμαι σίγουρος. Μπορεί αν δεν είχε κουφαθεί να είχε παντρευτεί και να έγραφε βαρετά.

Γ.: Μπορεί ο έρωτας να τον είχε απογειώσει. Να έγραφε μian Ωδή στη χαρά, που να σταματούσε αυτόματα κάθε κακό στη γη. Η μουσική είναι πανίσχυρη.

Δ.: Ε, ναι ...πανίσχυρη. Με φοβερές σάλπιγγες πέσανε... *(τρεκλίζει, πάει να πέσει κι ο άλλος τον συγκρατεί απ'το μπράτσο)*.... πέσανε τα τείχη της Ιεριχούς.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ ΣΤΟ ΠΛΥΣΤΑΡΙΟ

Οι δύο υπηρέτριες πλένουν ρούχα στη σκάφη και μετά κάθονται λίγο να ξεκουραστούν.

ΜΠΡΙΤΑ (εμπιστευτικά): Είχα το αυτί κολλημένο στην πόρτα. Μπορεί ο Βάλτερ να είπε πως η μουσική είναι θηλυκό πλάσμα, die Musik, αλλά ταραζόμουν πολύ να ακούω τον κύριο να μιλάει έτσι. Την φώναζε πόρνη, την φώναζε ζητιάνα, δεν καταλάβαινα ποιάν έλεγε, αχόρταγη, άπληστη, που ζητάει να της χαρίσει όλη του τη ζωή, ειμεταλλεύτρια, ψυχοβγάλτρα, ... πως μόνο όταν του γδέρνει κομμάτια απ'την ψυχή μεταμορφώνεται.

ΓΙΟΥΤΑ: Πώς μεταμορφώνεται;

ΜΠΡΙΤΑ: Είπε μεταμορφώνεται. Σε δυνατό ποτάμι, τρικυμισμένη θάλασσα, άγρια Μαντόνα και τον πνίγει.

ΓΙΟΥΤΑ: Πω πω, ξέρω ποια λέει. Την Μαντόνα στο δεύτερο παρεκκλήσι, στον Άγιο Μαρτίνο αριστερά. Την έχεις δει; Έχει ένα βλέμμα άγριο... σε σφάζει, σε στραγγαλίζει.

ΜΠΡΙΤΑ: Μα αυτός δεν πάει εκκλησία. *(μικρή παύση)* Στην ταβέρνα πάει.

Αλλιώς κάθεται μέσα και γράφει. Παλιά έβγαине πολύ, πήγαινε σε ειδηλώσεις, είχε συμπάθειες, κυρίες, δεσποινίδες, ήταν διαφορετικός, έτσι λένε όλοι. Μετά που άρχισε το πρόβλημα, άλλαξε.

ΓΙΟΥΤΑ: Ποιο πρόβλημα; Στα αυτιά;

ΜΠΡΙΤΑ: Και στο μυαλό, αφού από τα αυτιά σκοτείνιασαν οι διαθέσεις του.

Έγινε θυμωμένος και νευρικός. Σπάει, σκίζει, δεν είδες που όλο ζημιές μαζεύεις αφότου ήρθες; Αγκαλιά με τη σκούπα θα είσαι.

Μικρή παύση.

ΜΠΡΙΤΑ *(Σκύβει το κεφάλι και της λέει εμπιστευτικά):* Υπάρχει μαύρη μουσική.

Το ήξερες;

ΓΙΟΥΤΑ: Πώς μαύρη;

ΜΠΡΙΤΑ: Σαν καυτερό πιπέρι...

ΓΙΟΥΤΑ: Σού καίει τα αυτιά;

ΜΠΡΙΤΑ: Διαβολική.

ΓΙΟΥΤΑ: Τέτοια γράφει;

ΜΠΡΙΤΑ: Και τέτοια...!

ΓΙΟΥΤΑ: Πώς διαβολική...;

ΜΠΡΙΤΑ: Την υπαγορεύει ο διάβολος.

ΓΙΟΥΤΑ: *(έντρομη)* Έρχεται αυτός εδώ; Τον έχεις δει;

ΜΠΡΙΤΑ: Μια φορά την ακούς και ... δεν αντέχεις άλλο, τρελαίνεσαι.

Γιαυτό κουφάθηκε.

ΓΙΟΥΤΑ: Εσύ την άκουσες;

ΜΠΡΙΤΑ: Ποτέ! Γιαυτό στο λέω. Για να προσέχεις!

ΓΙΟΥΤΑ: *(φοβισμένα)* Εντάξει.

ΜΠΡΙΤΑ: Έχω δει τα χαρτιά. Χιλιάδες εκατομμύρια νότες, ... κολλημένες η μια δίπλα στην άλλη. Αν τις κοιτάξεις πολλή ώρα ζαλίζεσαι και πέφτεις μέσα.

Οι νότες οι διαβολικές είναι πηχτές σα λάσπη. Σου χαλάνε τα αυτιά.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΡΡΩΣΤΙΑ

Αριστερά στην σκηνή είναι η εξώπορτα και το πεζούλι. Δεξιά το καθιστικό με το γραφείο και πολυθρόνες. Φωτίζεται εναλλάξ το κομμάτι της σκηνής όπου υπάρχει δράση ενώ κάτι μπορεί να εξακολουθεί να συμβαίνει στο υποφωτισμένο τμήμα της σκηνής (π.χ. ο Βάλτερ να γράφει ενόσω οι υπηρέτριες μιλούν μεταξύ τους και είναι το κύριο θέμα).

Προθάλαμος του σπιτιού. Κοντά στην εξώπορτα.

Γιούτα και Μπρίτα κουβαλούν από μια λεκάνη με νερό η καθεμία, βγαίνουν έξω απ' το σπίτι και ακούγεται ο ήχος του αδειάσματος του υγρού κάπου (στην αυλή, στον κήπο, σε χαντάκι;)

Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Πηγαίνει να ανοίξει η οικονόμος κυρία Σάλυ (ταλαιπωρημένη, τα μαλλιά της ξεχτένιστα).

ΔΟΚΤΩΡ ΒΑΒΡΟΥΧ: Πώς είναι;

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ (μιλάει σιγανά) : Κοιμάται, γιατρέ. Είχε πολύ ανήσυχη νύχτα.

Ξενυχτήσαμε όλοι. Δύσπνοια, βήχας ...

ΔΟΚΤΩΡ ΒΑΒΡΟΥΧ: Είναι η πνευμονία.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Έχει και πόνους στην κοιλιά. Είναι κίτρινος. Φοβηθήκαμε πολύ.

ΔΟΚΤΩΡ ΒΑΒΡΟΥΧ: Ξέρω. Έχει ίκτερο και υδρωπικία.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Τι είναι αυτό γιατρέ;

ΔΟΚΤΩΡ ΒΑΒΡΟΥΧ: Έχει γεμίσει το στομάχι του υγρό και πιέζονται οι πνεύμονες. Θα περάσω το απόγευμα για παρακέντηση. Να έχετε λεκάνες και πανιά έτοιμα. Θα χρειαστώ και μολυβδόσκονη. Για την πληγή. Μόλις ξυπνήσει να πάρει αυτά (της δίνει κάτι).

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Με νερό να τα πάρει; Τι είναι;

ΔΟΚΤΩΡ ΒΑΒΡΟΥΧ: Με νερό. Άλατα μολύβδου. Ελπίζω να βοηθήσουν.

Ο γιατρός φεύγει. Η κυρία Σάλυ πηγαίνει προς το μέσα μέρος του σπιτιού.

Εμφανίζεται στην πόρτα ο Φέρντι. Χτυπάει και τρέχει να του ανοίξει η ΓΙΟΥΤΑ.

ΦΕΡΝΤΙ (ανήσυχος) : Πώς είναι ο δάσκαλος;

ΓΙΟΥΤΑ: Καθόλου καλά. Έχει ανεβάσει πυρετό. Ήρθε ξανά ο κύριος Βάβρουχ για παρακέντηση. Πέντε λειάνες υγρό τράβηξε.

Ο Φέρντι φεύγει στενοχωρημένος και η Γιούτα πηγαίνει προς τα μέσα.

Έρχεται ο Βάλτερ. Πριν χτυπήσει τρέχει στην πόρτα η Μπρίτα.

ΒΑΛΤΕΡ: Πώς είναι;

ΜΠΡΙΤΑ: Έπεσε ο πυρετός, αλλά διπλώνεται απ' τους πόνους. Τα πόδια του προσημένα. Καλέσαμε και τον γιατρό Μαλφάτι να έρθει να πει μια γνώμη. Φεύγει.

Έρχεται κάποιος από την παρέα της ταβέρνας. Φτάνει στην πόρτα η Γιούτα.

A. : Τι κάνει ο μαέστρος;

ΓΙΟΥΤΑ : Καλύτερα. Ο γιατρός Μαλφάτι είπε να πίνει ποντς με τα γεύματα και αυτό τον έχει συνεφέρει. Αλλά έγραψε μην τον ενοχλήσουμε, γιατί δουλεύει το κιντέτο Ντιαμπέλι.

A. : Ωραία.

Μέσα.

ΜΠΡΙΤΑ: Πώς μπορεί και δουλεύει μετά από τόση αρρώστια;

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Έχει μια άγνωστη δύναμη μέσα του.

ΓΙΟΥΤΑ(εντυπωσιασμένη) : Άγνωστη;

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Απίστευτο να φτιάχνει τέτοια έργα, με το ελάχιστο που ακούει.

ΜΠΡΙΤΑ: Έχει κρατήσει τη μουσική στο μυαλό του.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Μα γράφει καινούργια μουσική, όχι αυτή που θυμάται από τότε που άκουγε.

ΜΠΡΙΤΑ: Κάτι τον ξεσηκώνει.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Ε, μάλλον... Αφού γράφει για την Ελιζα, για την Τζουλιέττα, για την Λεονώρα... *Für Elise, für Anna Marie...*

ΓΙΟΥΤΑ (διστακτικά και χαμηλόφωνα, με ύφος εμπιστευτικό): Είναι μυστικό, αλλά... Επικοινωνεί με μια γυναίκα μες στο πιάνο.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Σιγά μην επικοινωνεί και με το Άγιο Πνεύμα!

Προς την Γιούτα αυστηρά: Έλα τέλειωνε με το σιδέρωμα!

Η Γιούτα σιδερώνει με ένα βαρύ σίδερο της εποχής και μονολογεί:

ΓΙΟΥΤΑ: Προχθές πάτησε ένα πλήκτρο και ρώτησε αν ακούω τον ήχο. Κούνησα το κεφάλι μου για ναι. Φουρτούνιασε το μέτωπό του. Φούσκωναν οι φλέβες, να σπάσουν. Σηκώθηκε, έκοβε βόλτες, ξαναπάτησε το πλήκτρο και με κοίταξε. Από φόβο μην πετάξει το χωνί που κρατούσε, έκανα με το κεφάλι *όχι δεν ακούω*. Ακουμπούσε το χωνί στο ξύλο, δοκίμαζε και με το ραβδί να νιώσει το τράνταγμα. Ξαναρώτησε. Λυπήθηκα να δείξω πως ακούω... (*μικρή παύση*). Είπε μετά να φωνάξουμε τον κατασκευαστή. Γιατί το πιάνο... τρώει νότες!

Μικρή παύση.

ΓΙΟΥΤΑ: Ξαφνιάστηκα... αλλά μπορεί... Μπορεί να είναι έτσι.

Σιδερώνει. Μικρή παύση.

ΓΙΟΥΤΑ: Μπορεί όπως κρυβόμουνά μικρή στη ντουλάπα... κι έτρωγα ό,τι είχα κλέψει απ' την κουζίνα.

Σιδερώνει. Μικρή παύση.

ΓΙΟΥΤΑ: Τον φοβάμαι όταν θυμώνει... Αλλά όταν λείπει το σπίτι είναι βαρετό...

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μπαίνει ο Βάλτερ στο σπίτι όπου επικρατεί ακαταστασία. Κηροπήγια με κεριά λιωμένα ως κάτω, ρούχα πεταμένα, χαρτιά, και 2 ποτήρια κρασιού.

ΒΑΛΤΕΡ: Μάζευε, δεν μπορώ να εργαστώ έτσι.

Η Μπρίτα αρχίζει να μαζεύει.

ΜΠΡΙΤΑ: Δεν πρόλαβα, έπρεπε να σιδερώσω το πουκάμισο και το γιλέκο του κυρίου.

Έρχεται και η Γιούτα και συγυρίζουν μαζί.

ΜΠΡΙΤΑ (προς την ΓΙΟΥΤΑ): Να δέσουμε τα περσινά Τετράδια για την αποθήκη. Έφερες τις παλιές τιράντες του κυρίου;

Η Γιούτα βγάζει τιράντες από την τσέπη της ποδιάς της και δένουν τα τετράδια.

ΜΠΡΙΤΑ: Χάος και αταξία παντού αλλά η μουσική στο κεφάλι του παίζει.

ΓΙΟΥΤΑ (την ρωτάει από δίπλα ψιθυριστά): Αφού έχεις πει η Μούσα;

ΒΑΛΤΕΡ: Μόνο η μουσική οργανώνει το χάος. (Το σκέφτεται και το δοκιμάζει αλλιώς). Μόνο με μουσική οργανώνεται το χάος. (το ακούει και αυτοθαυμάζεται)

Τι είπα τώρα!

Παίρνει θάρρος για να αρχίσει διάλεξη.

ΒΑΛΤΕΡ: Από την περιπλοκότητα και τις δυσκολίες της ζωής προκύπτουν οι αρμονίες. Ο δάσκαλος ασχολείται με το δύσκολο.

ΓΙΟΥΤΑ: Μα το δύσκολο δεν το καταλαβαίνεις.

ΒΑΛΤΕΡ: Η δυσκολία δίνει την παραπάνω αξία στη ζωή. Διαπρέπω κι εγώ μαζί του. Στον τομέα της αντιγραφής τα έργα του με ανεβάζουν στο ψηλότερο σημείο του επαγγέλματος.

ΜΠΡΙΤΑ: Όμως μια εύκολη μουσική όλοι την σφυρίζουν και την τραγουδάνε.

ΒΑΛΤΕΡ: Για να το λες αυτό φαντάζομαι τι σου σφυρίζουν τα τσογλάνια της τάξης σου στην αγορά...

ΓΙΟΥΤΑ: Η μουσική είναι ευχαρίστηση, κύριε Βάλτερ.

ΒΑΛΤΕΡ: Ναι αλλά απαιτεί μόχθο. Δεν βλέπεις (της δείχνει τα χαρτιά) πόσοι κουράζονται για να φτάσει να είναι ευχαρίστηση;

ΒΑΛΤΕΡ: Φέρε το τσάι τώρα.

Η Γιούτα φεύγει για να φέρει τσάι.

ΜΠΡΙΤΑ: Ο κύριος παίζει και άγρια μουσική, απότομη.

ΒΑΛΤΕΡ: Απροσδόκητη είναι το σωστό.

ΜΠΡΙΤΑ: Μού κόβει την ανάσα. Δεν ξέρω αν θα σταματήσει ή θα δυναμώσει ξαφνικά.

ΒΑΛΤΕΡ: Μήπως ξέρεις τι θα ξημερώσει; Νομίζαμε τον Ναπολέοντα ουμανιστή κι αυτός στέφθηκε αυτοκράτωρ και μας κυριεύσε. Γεμάτη αναταράξεις η ζωή. Κανείς δεν το περίμενε.

Πνιγηρή ατμόσφαιρα εδώ μέσα. Άνοιξε κανένα παράθυρο.

Ανοίγει το παράθυρο και ξεσκονίζει κοντά του επιθυμώντας να την προσέξει.

Ακούγεται φασαρία από κουβαλήματα και σιδερικά απέξω, απ' τον δρόμο.

ΒΑΛΤΕΡ: Θέλουν προσοχή οι εκτεταμένες τρίλιες. Με αποσπάς. Εσύ κι αυτοί οι αχρείοι ταραξίες απέξω.

ΜΠΡΙΤΑ: Τώρα που είπατε ταραξίες. Μάθατε για τον Κάρλ; Είχε παρτίδες με αστυνομικούς χθες βράδυ. Για διατάραξη κοινής ησυχίας και τάξης.

Μπαίνει η Γιούτα φέρνοντας το τσάι.

Χτυπάει η πόρτα.

ΜΠΡΙΤΑ: Άντε να ανοίξεις Γιούτα. Περιμένουμε τον κύριο Γιοραφ, τον ειδικό του πιάνου.

ΒΑΛΤΕΡ: Τον κατασκευαστή.

ΚΥΡΙΟΣ ΓΚΡΑΦ : Καλημέρα! Μπαίνει με ένα βαλιτσάκι σαν εργαλειοθήκη.

ΜΠΡΙΤΑ: Περάστε από δω παρακαλώ. Τον οδηγεί στο δίπλα δωμάτιο. Σε λίγο ακούγονται κάποιες δοκιμές που κάνει χτυπώντας νότες, κάποιοι θόρυβοι κάθε τόσο.

Η Γιούτα φοράει πάντα μια κορδελίτσα στα μαλλιά με άκρες που κρέμονται.

ΒΑΛΤΕΡ: Τι το φοράς συνέχεια το κουρέλι στα μαλλιά; Δεν τα πλένεις ποτέ;

ΓΙΟΥΤΑ: Αρέσει στον μαέστρο (προφέρει τρυφερά το «μαέστρο») η κορδέλα μου γιατί μου έκανε με το χέρι νόημα να κάνω μια στροφή να κινηθεί.

ΒΑΛΤΕΡ (ειρωνικά): Ναι, ήθελε να γράψει μια κυματογραμμή από νότες!

Μπαίνει στην μέση η Μπρίτα:

ΜΠΡΙΤΑ: Δεν σε βλέπω καλά. Άκουσες την πλανεύτρα μουσική;

ΓΙΟΥΤΑ: Δεν ξέρω. Πώς να τη γνωρίσω;

ΜΠΡΙΤΑ: Θα χάσεις το μυαλό σου. Στο είπα. Μην το παίζεις στα αστεία. Είναι επικίνδυνο πράγμα η μουσική.

ΓΙΟΥΤΑ (απογοητευμένα): ...Όλα επικίνδυνα.

ΜΠΡΙΤΑ: Πήγαινε τώρα ένα ποτήρι νερό στον κύριο Γκραφ και μείνε μαζί του μήπως χρειαστεί κάτι.

(Η Γιούτα φεύγει).

ΒΑΛΤΕΡ: Αλλοπαρμένη.

ΜΠΡΙΤΑ: Είναι μικρή... και χάνεται.

ΒΑΛΤΕΡ: Πόσων χρονών είναι;

ΜΠΡΙΤΑ: Δέκα πέντε. Η ίδια λέει δεκαεφτά. Ορφανή. Κανείς δεν ξέρει με σιγουριά.

Η Μπρίτα φέρνει μια λεκάνη με νερό. Στίβει μέσα ένα πανί με το οποίο καθαρίζει τις επιφάνειες, παράθυρα, πόρτες. Σχεδόν παίζοντας και επίτηδες κάνει παφλασμούς και πλατς πλατς καθώς απλώνει και μαζεύει το πατσαβούρι στην λεκάνη. Γενικά η Μπρίτα

συνέχεια επιζητεί την προσοχή του Βάλτερ. Όσο εκείνος την επιπλήττει τόσο αυξάνεται η ερωτική της επιθυμία για αυτόν.

ΒΑΛΤΕΡ: Σταμάτα πια με τους θορύβους. Τα ίδια θα λέμε; Χρειάζομαι ησυχία όταν έρχομαι να εργαστώ.

ΜΠΡΙΤΑ: Δεν είναι θόρυβοι. Είναι παφλασμοί. Ένα είδος μουσικής κι αυτό.

ΒΑΛΤΕΡ: Μην λες αηδίες. Η μουσική είναι οργανωμένοι ήχοι. Απολλώνια τέχνη. Τι ξέρεις εσύ;

ΜΠΡΙΤΑ: Μα η μουσική είναι για όλους. Όλοι μπορούν να την απολαύσουν.

ΒΑΛΤΕΡ: Μπορείς εσύ τρομάρα σου να πας σε κονσέρτα και συναυλίες; Μόλις σε δουν με τα ρούχα αυτά θα σε πετάξουν έξω.

ΜΠΡΙΤΑ *(πικραμένα αλλά και ναζιάρικα)* : Είστε κακός... Γιαυτό δεν θα ακούσετε ποτέ το αηδόνι στο παράθυρό μου.

ΒΑΛΤΕΡ: Κι εσύ ξεδιάντροπη. Και τα ισοπεδώνεις όλα.

ΜΠΡΙΤΑ: Έρχεται ξημέρωμα στο παράθυρο και με ξυπνάει. Μήπως θέλει να το βάλω μέσα;

ΒΑΛΤΕΡ: Μην τολμήσεις! Το αηδόνι τραγουδάει σε άγρια κατάσταση. Ποτέ σε αιχμαλωσία.

ΜΠΡΙΤΑ: Και ο κύριος σε άγρια κατάσταση συνθέτει.

ΒΑΛΤΕΡ: Μελαγχολεί στο κλουβί και πεθαίνει. Λειτουργεί με δικούς του κανόνες ελευθερίας.

ΜΠΡΙΤΑ: Δικούς του κανόνες ελευθερίας...; Άρα έξω απ' το αυλάκι... Αλλιώς παραδίνει το πνεύμα.

ΒΑΛΤΕΡ: Έβαλε κελάηδημα αηδονιού στην Ποιμενική. Πέρασμα οκτώ μέτρων. Με φλάουτο. Εγώ το αντέγραψα.

ΜΠΡΙΤΑ: Ευτυχώς που πρόλαβε να το έχει ακούσει.

ΒΑΛΤΕΡ: Και για να μαθαίνεις: Το τραγούδι του αηδονιού έχει μουσικά θέματα. Ισόχρονες παύσεις για αλλαγή μοτίβου. Κάνει *crescendi* και *diminuendi*.

ΜΠΡΙΤΑ: Θέλει ελευθερία λοιπόν το αηδόνι μου... Και ο μαέστρος υπερασπίζεται τις ελευθερίες του ανθρώπου. Είχε αφιερώσει μια μουσική στο Ναπολέοντα, τότε που έλεγε τα ωραία λόγια.

ΒΑΛΤΕΡ: Ξέρω, μην μου τα λες. Έσβησε την αφιέρωση όταν ανακηρύχτηκε αυτοκράτορας. Αλλά εσύ πώς το ξέρεις;

ΜΠΡΙΤΑ: Μού το είπε ο Φέρντι.

ΒΑΛΤΕΡ: Α, ώστε και με τον Φέρντι πιάνεις κουβέντα;

ΜΠΡΙΤΑ: Αφού από μένα ζητάει το ξέστρο της κουζίνας για να σβήσει αφιερώσεις κάθε φορά που αλλάζει γνώμη. Προσπαθεί με στάχτη, με ξυράφι, στο τέλος το τρυπάμε και λίγο το χαρτί.

ΜΠΡΙΤΑ: Αυτές οι κορδέλες τι σημαίνουν; *(του δείχνει κάτι σε μια παρτιτούρα. Το κάνει κυρίως για να τον πλησιάσει και γίνεται εμφανής ο ηλεκτρισμός της καθώς τον πλησιάζει).*

ΒΑΛΤΕΡ: Δεν είναι κορδέλες! Είναι οι παύσεις του τετάρτου.

Μπαίνει η κυρία Σάλυ. Αμέσως μετά μπαίνει και ο κύριος Γκραφ με το βαλιτσάκι του.

ΚΥΡΙΟΣ ΓΚΡΑΦ: Έχουν σκληρύνει λίγο τα μαρτέλα, ρύθμισα την τονικότητα... αλλά οι χορδές, τα πλήκτρα, η σι ύφεση, που παρήγγειλε να δω, είναι εντάξει.

Η Μπρίτα του εγχειρίζει ένα Τετράδιο Συνεννοήσεων και μια πένα. Κάθεται σε μια καρέκλα στο σεκρετέρ και γράφει.

Σε λίγο σηκώνεται.

ΚΥΡΙΟΣ ΓΚΡΑΦ: Να το τραβήξετε προς τα μέσα. Να απομακρυνθεί απ' το παράθυρο. Οι χορδές είναι ευαίσθητες και η υγρασία τις πειράζει.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Θα σας εξοφλήσει όταν επιστρέψει. Έφυγε χθες για το εξοχικό του αδερφού του, του Γιόχαν, στο Γινάιζεντορφ. Συνέστησε ξεκούραση ο γιατρός για να συνέλθει από το συμβάν.

ΚΥΡΙΟΣ ΓΚΡΑΦ: Ποιό συμβάν;

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ (*ντροπιασμένα*): Την προσπάθεια ...του Καρλ, για αυτοχειρία... Φύγανε μαζί. Θα κάνουν περιπάτους τώρα, στο Δούναβη.
Ο κύριος Γκραφ φεύγει.

ΒΑΛΤΕΡ: Τι συνέβη με την σι ύφεση;

ΜΠΡΙΤΑ (*κατηγορηματικά*): Η Γιούτα φταίει. Που φώναζε ο κύριος τον μάστορα.

ΒΑΛΤΕΡ: Τον κατασκευαστή! Γιατί φταίει;

ΜΠΡΙΤΑ: Ο κύριος ακουμπάει στο πιάνο το μεταλλικό ραβδί για να νοιώσει τους παλμούς. Αν δεν είναι σίγουρος μας ρωτάει αν ακούμε τον ήχο. Η Γιούτα λυπόταν να του πει πως ακούει την σι ύφεση, που εκείνος όχι.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ο Φέρντι καθισμένος στην πολυθρόνα μέσα στο σπίτι κρατάει έναν φάκελο και διαβάζει χαρτιά που βγάζει από μέσα. Γλιστράει απ'τα χαρτιά που κρατάει μια μικρή παρτιτούρα και πέφτει κάτω χωρίς εκείνος να το καταλάβει. Η Γιούτα την πιάνει και του την δίνει.

ΓΙΟΥΤΑ: Έπεσαν κάτω οι νότες σας.

ΦΕΡΝΤΙ (*χαμογελώντας προς αυτήν καλοδιάθετα*): Νότες που πέφτουν δεν κάνουν θόρυβο. Ούτε σπάνε.

ΓΙΟΥΤΑ: Το ξέρατε κύριε Φέρντι ότι θα πήγαινε στο Λονδίνο ο κύριός μου; Αλλά δεν τον άφησαν.

ΦΕΡΝΤΙ: Ποιοί;

ΓΙΟΥΤΑ: Οι φιλόμουσοι της Βιέννης. Σπουδαία ονόματα.

Η Γιούτα παίρνει απ'το σεκρετέρ μια διπλωμένη επιστολή.

ΓΙΟΥΤΑ: Είναι η επιστολή που του στείλανε. Την έχω για άσκηση.

Διαβάζει συλλαβιστά.

Φεβρουάριος 1824. Μη μας στερείτε την ευχαρίστηση να ακούσουμε τα αριστουργήματα που έγραψε η πένα σας. ... Δεν θα επιτρέψετε ποτέ στους καρπούς του πνεύματός σας να πάνε σε ξένα μέρη, εκεί που δεν καταλαβαίνουν ποτέ, ούτε θα μπορέσουν να εκτιμήσουν την πραγματική σας αξία! Μόριτς Λιχνόφσκι, κόμης Πάλφου, Φον Φράις, Αντον Ντιαμπέλλι, Μπίχλερ, Ζμέσκαλ...

ΦΕΡΝΤΙ: Μμμ ...Μπράβο! Τα κατάφερες...έμαθες να διαβάζεις!

ΓΙΟΥΤΑ: *(Πιάνει μια παρτιτούρα και την κοιτάζει).* Πώς βγαίνει τόση μουσική από μια νότα. Από μια μπαλίτσα;

ΦΕΡΝΤΙ *(τόσην ώρα διάβαζε κάτι άλλο παράλληλα, που τώρα το αφήνει κάτω ξαφνιασμένος):* Όχι και μια μπαλίτσα όλο αυτό το κέντημα...

ΓΙΟΥΤΑ: Μία.

ΦΕΡΝΤΙ : Πώς μία;

ΓΙΟΥΤΑ: Οι γραμμές είναι σκαλοπάτια. Σκιαρφαλώνει, κατεβαίνει, στολίζεται με γιρλάντες και κοτσάνια. Εδώ *(δείχνει)* είναι νηστική, ένα στρογγυλό άδειο στομάχι, κι εδώ *(δείχνει)* χορτάτη κι ευχαριστημένη.

ΦΕΡΝΤΙ *(χαμογελαστά και τρυφερά, της δείχνει μια δίσση) :* Γι αυτό το καγκελάκι τι λες;

ΓΙΟΥΤΑ : Α... Αυτό είναι ένα παράθυρο. Στέκεται μπροστά του η νότα και κοιτάζει έξω...την θέα.

ΦΕΡΝΤΙ: Εδώ που είναι δυό νότες μαζί;

ΓΙΟΥΤΑ: Είναι στον καθρέφτη, καθρεφτίζεται. Να, *(δείχνει)* εδώ είναι ο καθρέφτης κοντά της, εδώ μακριά της.

ΦΕΡΝΤΙ: Καλά. Και οι συγχορδίες;

ΓΙΟΥΤΑ: Ποιες συγχορδίες;

ΦΕΡΝΤΙ (της δείχνει το σημείο) : Εδώ, που είναι τρεις νότες μαζί.

ΓΙΟΥΤΑ: Α...είναι μαζί με την μαμά και τον μπαμπά της. Πολύ ευτυχισμένη!

Ανάμεσα στους δύο. Εγώ δεν είχα. Τι ζεστασιά! Τρεις νότες μαζί!

Ο Φέρντι εντυπωσιάζεται, γίνεται σκεπτικός και την κοιτάζει με ενδιαφέρον. Γιαυτό εκείνη παίρνει θάρρος να μιλήσει κι άλλο.

ΓΙΟΥΤΑ (με έντονη περιέργεια και μυστικότητα): Τι είναι αυτή η σι ύφεση;

Θέλει να στρώσει επάνω της ένα κουαρτέτο.

ΦΕΡΝΤΙ: Το τρίτο κουαρτέτο.

ΓΙΟΥΤΑ (μουρμουρίζει φεύγοντας): Δεν έχω καταλάβει θα το απλώσει,... σαν σεντόνι, τραπεζομάντηλο, μαντήλι;

Μπαίνει ο Βάλτερ, καλημερίζει και κάθεται στο γραφείο. Μετά έρχεται και η κυρία Σάλυ που κάθεται στην άκρη με τα ραφτικά της. Ενώ και οι δύο υπηρέτριες πιάνουν δίπλα της τα ραφτικά. Κρατούν μαύρα στρογγυλά λάστιχα και τα κόβουν.

ΒΑΛΤΕΡ: Μα τι κάνετε;

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Φαρδαινουμε τις καλτσοδέτες. Έχουν προηστεί τα πόδια του.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Στενοχωριέται πολύ με τον Καρλ. Είχε όνειρα για αυτόν, που δεν προχωράνε.

ΦΕΡΝΤΙ : Όμως κανέναν δεν αγαπάει περισσότερο.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ : Όσο επιδιώκει την αγάπη του, τόσο την χάνει.

ΦΕΡΝΤΙ: Τον καταπιέζει.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Κι εκείνος όμως φέρεται πολύ αντιδραστικά.

ΒΑΛΤΕΡ: Τι να περιμένει κανείς από νεαρό σε αυτή την ηλικία;

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Δεν έπρεπε να τον διεκδικήσει απ' την μητέρα του. Η μάνα είναι μάνα.

ΦΕΡΝΤΙ: Δεν ακούει ούτε τις συμβουλές του δικηγόρου.

ΒΑΛΤΕΡ: Και ποιόν ακούει;

ΦΕΡΝΤΙ: Είπαμε: είναι έξω απ' το αυλάκι. Η εμπιστοσύνη που έχει στην κρίση του για την μουσική τον κάνει ανυποχώρητο σε όλα. Ήσουνα Βάλτερ στην ταβέρνα τότε που ο Ρέικελ μας αφηγήθηκε την σύσκεψη;

ΒΑΛΤΕΡ: Ποια σύσκεψη;

ΦΕΡΝΤΙ: Μετά την πρεμιέρα της Λεωνόρας.

ΒΑΛΤΕΡ: Όχι.

ΦΕΡΝΤΙ: Έγινε σύσκεψη στο ανάκτορο Λιχνόφτσι με πρωτοβουλία του πριγκίπα. Ήταν ο μαέστρος Ζέυφριντ, ο Κόλλιν, η πριγκίπισσα Λιχνόφτσι κι ο Ρέικελ που τον ικέτεψε, συνεννοημένος με τους άλλους, να αφαιρεθούν δευτερεύοντα σημεία της όπερας για να γίνει πιο εύκολη για το κοινό. Υπερασπίστηκε τότε κάθε μέτρο της παρτιτούρας του με τόση δύναμη και καλλιτεχνική αξιοπρέπεια, που ο Ρέικελ είπε πως ήταν έτοιμος να πέσει στα πόδια του από συγκίνηση. Όταν έφτασαν να του προτείνουν την σύντμηση δύο ολόκληρων πράξεων σε μία φώναξε *«ούτε μία νότα»* και άρπαξε την παρτιτούρα έτοιμος να φύγει. *(μυμούμενος): «Ούτε μία νότα δεν είναι δυνατόν να λείψει».*

ΒΑΛΤΕΡ: Επιμονή και ιδιοφυία πάνε μαζί. Ατιθάσευτος.

ΦΕΡΝΤΙ: Και ενώ είναι ατιθάσευτος έχει τα κατάλληλα χαλινάρια για να θριαμβεύει στη μουσική αναρχία.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Ο γιατρός Μαλφάτι είπε πως τον ενημέρωσαν για παρόμοιο περιστατικό που συνδυάζει απώλεια ακοής με πονοκεφάλους. Κάποιος Φρανσίσκο, στην Ισπανία, το άλλο όνομα δεν το θυμάμαι. Ζωγράφος της βασιλικής αυλής.

ΒΑΛΤΕΡ: Αυτόν μπορεί να τον έβλαψαν οι μπογιές. Οι αναθυμιάσεις.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Κι ο μαέστρος, τι βρήκε να πει; Πως αν αυτός ο Φρανσίσκο είναι στην υπηρεσία του μονάρχη έχει έναν καλό λόγο για να τον βασανίσει ο θεός.

ΦΕΡΝΤΙ: Ώρες ώρες γίνεται κακός.

ΒΑΛΤΕΡ: Θέλει να υποστηρίξει την κοινωνική δικαιοσύνη.

ΦΕΡΝΤΙ: Έχουν μεγάλα προβλήματα με την Ιερά Εξέταση εκεί. Δεν είναι εύκολα τα πράγματα.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Αυτό που έγινε με το Ναπολέοντα δεν μπορεί να το χωνέψει.

ΦΕΡΝΤΙ: Ακούσατε σφαγές που κάνανε οι Γάλλοι στην Ισπανία;

ΒΑΛΤΕΡ: Κατοχικά στρατεύματα... τι περιμένεις; Να φερθούν με το γάντι;

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Τότε που οι Γάλλοι μας ανάγκασαν να γκρεμίσουμε τα τείχη της πόλης ο μάεστρος έμενε σε ένα σπίτι ακριβώς δίπλα. Απ'το παράθυρο τα έβλεπε να σωριάζονται στο χώμα και να γεμίζει ο τόπος σκόνη. Κάθε φορά που γίνεται λόγος για τους Γάλλους αυτό λέει.

Η κυρία Σάλυ σηκώνεται για να φύγει.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Μόνο μην είναι καμιά επιδημία... Είδαμε και πάθαμε να καθαρίσει η ήπειρος απ'την πανούκλα. Βουητά, πόνο στα αυτιά, πυρετό και πονοκεφάλους έχει κι ο Ισπανός. Εκεί κάνουν πλύσεις με λάδι πικραμύγδαλου. Είπε ο γιατρός να το δοκιμάσουμε κι εμείς. Αγόρασες Μπρίτα;

ΜΠΡΙΤΑ: Πάω τώρα...σε λίγο.

Η Μπρίτα μονολογεί φεύγοντας.

ΜΠΡΙΤΑ: Ο ένας γιατρός λέει κρύα μπάνια, ο άλλος ζεστά, κι ο τρίτος πικραμύγδαλο...*(κάνει μια γκριμάτσα σα να λέει: «ό,τι νάναι»)*

Βγαίνοντας την πλησιάζει η Γιούτα και της μιλάει ψιθυριστά.

ΓΙΟΥΤΑ: Ξέρεις τι είπε ο Βάλτερ για την σι ύφεση;

ΜΠΡΙΤΑ: Τι ;

ΓΙΟΥΤΑ: Πως είναι μια ειδική νότα.

ΜΠΡΙΤΑ: Ειδική σε τι;

ΓΙΟΥΤΑ: Την έχει ξεχωρίσει ο κύριος για να την κάνει πολύ όμορφη! Με πέπλα και μαντήλια. Έχει σχέδια. Να φτιάξει κάτι σπουδαίο μαζί της.
Η Μπρίτα την παραμερίζει σπρώχνοντάς την περιφρονητικά και φεύγει.

Ξαναγορίζει η Μπρίτα.

ΜΠΡΙΤΑ: Σας περιμένει απέξω η άμαξα κύριε Φέρντι.

ΦΕΡΝΤΙ: Έρχομαι.

Βγαίνει και ακούγεται ήχος από καμουτσίκι.

Η κυρία Σάλν έχει φύγει. Η Γιούτα πηγαινοέρχεται κάνοντας δουλειές. Η Μπρίτα βρίσκει πάλι ευκαιρία να πιάσει κουβέντα στον Βάλτερ.

ΜΠΡΙΤΑ: Μαρτύριο να γράφει κανείς τέτοια έργα. Βασανίζεται για να τα γράφει κι ύστερα τα απολαμβάνουν οι άλλοι.

ΒΑΛΤΕΡ: Έτσι είναι οι μεγαλοφυΐες.

ΜΠΡΙΤΑ: Πριν έρθω νόμιζα πως θα είναι αλλιώς τα πράγματα εδώ.

ΒΑΛΤΕΡ: Πως αλλιώς;

ΜΠΡΙΤΑ: Ότι θα κάθεται 5-6 ώρες στο γραφείο του να γράφει, μετά θα γευματίζει, θα ξεκουράζεται, θα πηγαίνει περίπατο και το βράδυ θα ξαναγράφει λίγο.

Αυτός όμως ούτε να γευματίσει δεν μπορεί. Νερόσουπα με πέντε κόκκους τραχανά φτιάξαμε χτες. Για τα στομαχικά και εντερικά προβλήματα. Ο γιατρός είπε ελαφρά τροφή και ακίνησία. Απαγόρευσε καφέ, κρασί και κάπνισμα.

ΒΑΛΤΕΡ (*κρατάει δύο παρτιτούρες δίπλα δίπλα, σαν να τις συγκρίνει με μεγάλο θαυμασμό*): Παραλλάσσει συνέχεια τα θέματα, όλο αντιθέσεις.

ΜΠΡΙΤΑ: Νόμιζα θα ακούω όλη μέρα γλυκιά μουσική...

ΒΑΛΤΕΡ: Για να ξέρεις να ακούς χρειάζεται παιδεία. Που δεν έχεις...

ΜΠΡΙΤΑ: Παίζει και σταματάει για να γράφει, παίζει και σταματάει, μέχρι που ζαλιζομαι, ναυτίες έχω όλη μέρα.

ΒΑΛΤΕΡ: *(την κοιτάζει αυστηρά)* Μόνο μην είσαι έγκυος, κανόνισε...

ΜΠΡΙΤΑ: Ε όχι κι έγκυος. Με ποιόν...; *(ψιθυριστά)* : Εδώ μέσα μόνο η Μούσα γεννάει.

ΓΙΟΥΤΑ*(πετάγεται)* : Μήπως του αρέσει του κυρίου να βασανίζεται;

ΜΠΡΙΤΑ: Του αρέσει, δεν του αρέσει, αυτός είναι. Ποιος μπορεί να ξεφύγει απ' τον εαυτό του; Μπορούμε εμείς; Εμείς είμαστε υπηρέτριες. Δεν μπορούμε να γίνουμε ...Βάλτερ.

Ο Βάλτερ ακούγοντας το όνομά του της ρίχνει μια καυστική ματιά.

ΒΑΛΤΕΡ: Δεν πας καλύτερα για το πικραμύγδαλο;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Οι δύο υπηρέτριες κάνουν ένα βιαστικό σκούπισμα κοντά στην εξώπορτα. Μετά κάθονται στο πεζούλι απέξω και πίνουν κουβέντα.

ΓΙΟΥΤΑ: Πιστεύεις πως χαιρέται ποτέ ο κύριος ;

ΜΠΡΙΤΑ: Μπα...τι να χαρεί στην κατάσταση που είναι;

ΓΙΟΥΤΑ: Όμως όταν τελειώσει κάτι χαιρέται. Χθες μόλις τέλειωσε το κουαρτέτο μού χάιδεψε τα μαλλιά. Και μού έδωσε δυό φλορίνια.

ΜΠΡΙΤΑ: Δυό ολόκληρα φλορίνια! Δώσε το ένα.

ΓΙΟΥΤΑ: Δεν μπορώ. Μού τα έδωσε για κάποιο λόγο.

ΜΠΡΙΤΑ: Τι λόγο;

ΓΙΟΥΤΑ: Να κάνω μια ευχή.

ΜΠΡΙΤΑ: Τι ευχή;

ΓΙΟΥΤΑ (διστακτικά) : Να αρέσει στον πρίγκιπα Γιαλίτσιν το κουαρτέτο που του έγγραψε.

ΜΠΡΙΤΑ: Γι αυτό δώσε το ένα για να κάνω κι εγώ ευχή.

ΓΙΟΥΤΑ: Δεν ξέρω αν είναι σωστό.

ΜΠΡΙΤΑ: Δυό ευχές μαζί είναι πιο αποτελεσματικές. Μετά ο κύριος θα νομίζει πως οφείλεται σε σένα και θα σου ξαναδώσει.

ΓΙΟΥΤΑ: Εντάξει πάρε. *(Βγάζει απρόθυμα ένα από την τσέπη της ποδιάς της).*

ΓΙΟΥΤΑ: Είπε χθες κάτι ο Βάλτερ που δεν μπορώ να το καταλάβω. Πώς γίνεται αυτό που βασανίζει τον κύριο να είναι γι αυτόν και αναντικατάστατο ;

ΜΠΡΙΤΑ: Είναι γελοίο που συνέχεια δεν καταλαβαίνεις. *(Μικρή παύση).*

Εννοούσε πως... πως μερικά πράγματα είναι πιο δυνατά από μας.

ΓΙΟΥΤΑ : Ωραία ακούστηκε αυτό. Εσύ όμως πώς το ξέρεις; Πού έμαθες να μιλάς έτσι;

ΜΠΡΙΤΑ: Από τον Βάλτερ.

Μπαίνουν μέσα στο γραφείο, όπου γράφει ακόμα ο Βάλτερ.

ΓΙΟΥΤΑ: Κύριε Βάλτερ, γιατί να υποφέρει έτσι ο κύριος προς χάριν της μουσικής;

ΒΑΛΤΕΡ: Γιατί δεν είναι δυνατόν να ασχοληθεί με κάτι άλλο.

ΓΙΟΥΤΑ : Χτυπάει το πιάνο, φωνάζει... *πιο πάνω, πιο κάτω, πιο ψηλά, χαμηλά, εδώ πιο αργά, εκεί πιο δυνατά, γράφει χαρτιά, σκίζει χαρτιά...*

ΒΑΛΤΕΡ: Προσπαθείς να καταλάβεις με το μικρό μυαλό σου τι είναι η έμπνευση; Πόλεμος είναι. Διώχνει τα λάθη, κρατάει τα σωστά. Πατήρ πάντων πόλεμος.

Τα παρασκήνια της δημιουργίας είναι σκοτεινή υπόθεση. Παροξυσμός! Θεός και διάβολος μαζί.

ΓΙΟΥΤΑ: Και διάβολος...;

ΒΑΛΤΕΡ: Αν δεν συναντήσεις τον διάβολο για να τον αποκλείσεις πώς θα φτάσεις στο θεϊκό;

ΓΙΟΥΤΑ: Εντάξει αλλά γιατί τόσες μουτζούρες;

ΒΑΛΤΕΡ: Πρώτα φλερτάρεις με το λάθος, μετά φτάνεις στο σωστό. Και στην καλύτερη επιλογή. Γιαυτό σιίζει χαρτιά. Κάνει διαδρομές.

ΜΠΡΙΤΑ: Μπορεί δηλαδή και ο λάθος δρόμος να βγάζει στο σωστό;

Σηκώνεται απ' το γραφείο και την πιάνει απ' τον γιακά.

ΒΑΛΤΕΡ: Αυτό είπα; Αυτό είπα εγώ;

Καθώς την έχει πλησιάσει πολύ ερεθίζονται, υπάρχει μια στιγμή φανερώς ερωτικής έλξης μεταξύ τους, σχεδόν έτοιμοι να φιληθούν και απομακρύνονται αμέσως.

ΒΑΛΤΕΡ (*φωνάζοντας για να ξεπεράσει την προσέγγισή τους*): Ούτε μπορείτε να φανταστείτε πόσα βουνά στοχασμού έχει πίσω της μία απλή αρμονία.

Φεύγει η Μπρίτα βιαστικά και αναφοκοκκινισμένη, ενώ η Γιούτα μαζεύει χαρτιά.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΜΠΡΙΤΑ: Αφού η μουσική θεραπεύει γιατί δεν γίνεται καλά ο κύριος;

ΒΑΛΤΕΡ: Τι λες μωρέ Μπρίτα; Ακροβασία είναι αυτό που κάνει ο δάσκαλος! Στο χείλος του γκρεμού... Υπέρτατη διακινδύνευση έγραφε η εφημερίδα, *σαν τον Ορφέα στον κόσμο των νεκρών, σαν τον Απόλλωνα στα ύψη των ουρανίων.*

ΜΠΡΙΤΑ (*συμπερασματικά*): ...επικίνδυνη δουλειά επομένως. Έτσι εξηγείται που αρρωσταίνει.

ΓΙΟΥΤΑ : Πώς όμως γράφει έργα με τέτοιο πρόβλημα;

ΒΑΛΤΕΡ (δυνατά και εκνευρισμένα): Μα θα μπορούσε μουσικός τέτοιου μεγέθους να απαρηνηθεί τους ήχους;

Σκέψου εσύ, που δεν είσαι μουσικός, να μην μπορείς να ακούσεις τις καμπάνες, το χλιμίντρισμα, τα ξερά φύλλα στο λιθόστρωτο, τις οπλές των αλόγων στο χώμα, το καμουτσίκι στα καπούλια, την σιάλα που τρίζει, τη βρύση που στάζει, τα καθαρίσματα της κότες, το πλατάγιασμα του σφουγγαρόπανου όταν το στύβεις, το γδούπο όταν ακουμπάς το σίδερο στην πυροστιά, μπορείς να φανταστείς για τι κενό μιλάμε;

.....(Μικρή παύση)...

Είναι μονόδρομος για αυτόν. Δεν είναι επιλογή. Είναι πράξη απελπισίας. Το ταπεραμένο του, η ικανότητά του την κάνει επαναστατική. Προσφέρει στον κόσμο μια απόλαυση που ο ίδιος στερείται.

ΓΙΟΥΤΑ(σιγανά) : Τι επαναστατική;

ΒΑΛΤΕΡ: Ποιος θα το έκανε, αν του είχε φερθεί τόσο σκληρά η μοίρα;... τόσο εκδικητικά για το ταλέντο που του χάρισε; Είναι μια αντίφαση που τρελαίνει.(Μικρή παύση). Τρελαίνει τον ίδιο. Τρελαίνει κι εμάς.

ΜΠΡΙΤΑ: Πω,πω, ξέχασα να του δώσω καινούργια μπαμπάνια για τα αυτιά τώρα που βγήκε έξω.

ΒΑΛΤΕΡ: Βάζει μπαμπάνια με φάρμακο στα αυτιά που τον πονάνε και πάει στην πρόβα. Να προσπαθήσει για την τελειότητα.

Έχεις δει τις χορεύτριες να βγάζουν τα παπούτσια τους μετά την παράσταση; Πού να τις δεις εσύ; Εγώ μια φορά τις είδα. Τραβάνε ματωμένα μπαμπάνια κι επιδέσμους απ'τα δάχτυλά τους. Καταπληγιασμένα πόδια, αποκρουστικά και μαύρα, για ένα θέαμα που αμέσως πέρασε και έγινε καπνός.

ΜΠΡΙΤΑ: Για ένα χειροκρότημα.

ΒΑΛΤΕΡ: Τόσος πόνος.

ΓΙΟΥΤΑ : Νομίζω από έλλειψη αγάπης γράφει ο κύριος. Γράφει για να αγαπηθεί.

ΒΑΛΤΕΡ: Αυτά είναι γυναικείες σιέφεις. Από εσωτερική ανάγκη γράφει.

Η Μπρίτα φέρνει από έξω μια λεκάνη με ρούχα, κυρίως φανέλες, που μόλις μάζεψε και αρχίζουν να τα διπλώνουν τακτικά.

ΓΙΟΥΤΑ: Μια καλόγρια στο ορφανοτροφείο μας έλεγε πως η αγάπη συνέχει τον κόσμο.

ΜΠΡΙΤΑ (*γλυκά*): Ναι, η αγάπη... (*κοιτώντας τον Βάλτερ*). Στην αρμονία οι νότες παντρεύονται κάθε μιά με την διπλανή της. Όπως και οι λέξεις που ταιριάζουν και ακούγονται όμορφα.

ΓΙΟΥΤΑ: Ο πόλεμος οφείλεται σε λάθος αγάπη, μας έλεγαν. Σε άρρωστη αγάπη και λειψή.

ΒΑΛΤΕΡ: Αυτά είναι συναισθηματισμοί για αδύναμους. Για καλόγριες και για το πόπολο σαν κι εσάς. (*Φωνάζοντας λίγο*). Το πιο επαναστατικό είναι που ένα δημιούργημα, όπως ο άνθρωπος, προσπαθεί με κάθε κόστος να γίνεται και δημιουργός. Αντί να κοιτάζει να περνάει τη ζωή του όπως όπως. Με αγάπες και τέτοια... (*την τελευταία φράση την προφέρει κάπως αηδιασμένα και απαξιωτικά*).

...Εντάξει Γιούτα;

ΓΙΟΥΤΑ (*υποταγμένα*): Εντάξει κύριε Βάλτερ.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ / ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

Φωτίζονται εναλλάξ.

ΓΙΟΥΤΑ (*Μονολογεί!*): Ζήτησε να δέσω τον λαιμοδέτη του, κι έτρεμαν τα χέρια μου. Σηκωνόμουν στις μύτες των ποδιών, αν και δεν είναι ψηλός,

σηκωνόμουν από ντροπή. Είδε τις μύτες των ποδιών μου και χάρηκε. Μπορεί να αισθάνθηκε ψηλός. Ένωσα μέσα του χαμόγελο και κατάφερα να το δέσω σωστά. *Τα καταφέρνεις, είπε και πόσο χάρηκα.*

Η οικονόμος κυρία Σάλυ ζυμώνει με το χέρι μέσα σε μια γαβάθα, μονολογώντας .

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ : Άκουγε λέει το μέσα του κόσμου... Από μια καρδιά εξαρτάται η ύπαρξη. Ο κόσμος όλος και η δημιουργία, από μια καρδιά. Αλλά αυτή την πηγή ποιος την βλέπει; Κανείς.

Αφήνει την γαβάθα στο πλάι. Σηκώνεται και μαζεύει πέντε έξι ρούχα απλωμένα.

Ήτανε λέει στην καρδιά του η Γιούτα. Τόσο τυχερή. Αν μια καρδιά είχε αυτιά θα άκουγε το αίμα στις φλέβες. Πώς κυλάει; Σαν βρύση, χείμαρρος, σαν το νερό στους υπονόμους; Με τη βοή του καταρράκτη; Ή όπως αδειάζουμε τον κουβά;

ΓΙΟΥΤΑ *(με το σαλεμένο ύφος απόλυτης αθωότητας)* : ...εγώ... γεννούσα το παιδί του. Πατούσε πλήκτρο και άπλωνε η χορδή ένα σπόρο στην κοιλιά μου. Λίγο γύριζα ... με γάζωνε με νότες. Πολλά χτυπήματα. Τα πλήκτρα χτυπούσαν σφυράκια πάνω μου.

Ακούγονται απέξω καμπάνες.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Στο σπίτι αυτό έγραψε την Missa Solemnis. Μια υπέροχη λειτουργία. Δεν ήταν άνθρωπος της εκκλησίας. Δεν πήγαινε... Αλλά η μουσική του θείκη. Τι να πεις;

Στο περιθώριο της παρτιτούρας είχε γράψει *Βγαλμένο απ'την καρδιά, για να γυρίσει στην καρδιά.* Και δίπλα στο Κρέντο έγραψε *Ο θεός δεν με εγκατέλειψε ποτέ!* Το είδα με τα μάτια μου.

.....Είπε ότι ήταν το σπουδαιότερο έργο του.

Στα δικαστήρια οι διαστές είχαν δεχτεί πως είναι άθεος. Τι να πεις;

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Πεντέμισυ το απόγευμα περιμέναμε τον πιανίστα Χούτενμπρέννερ. Δύο γιατρούς καλέσαμε, δεν κατάφεραν να έρθουν με τέτοιο καιρό. Τελικά ήρθε ο Βάβρουχ. Μπήκε και είπε *η θύελλα σαρώνει τα πάντα*. Δύο μέρες κράτησε βαριά η ανάσα του, με μεγάλη δυσκολία. Χωρίς επαφή με τον κόσμο.

Η Μπρίτα έξαλλη: *«Παρέδωσε πνεύμα»* έλεγε σε όσους ρωτούσαν.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Βρήκαν μετά ένα γράμμα: *προς την Αθάνατη Αγαπημένη*. Ψάχνουν για ποια μιλάει. *(Κάνει μια κυκλική κίνηση με το χέρι.)* 'Αμα την βρουν ποτέ να μου το πουν κι εμένα. Ψάχνουν γνωριμίες, διασταυρώνουν ημερομηνίες, τοποθεσίες, σημειώματα. Αφού λέει: *αθάνατη*. Υπάρχει γυναίκα αθάνατη; Γιαυτό τρελάθηκε η μικρή.

Έτσι τα μπερδεύουνε... τα ανακατεύουνε και... το τρέλαναν το κορίτσι.

Απευθύνεται στο κοινό η ΓΙΟΥΤΑ. Ενώ από πίσω περνούν γιατρός κι αστυνόμος. Μοιάζει σα να δίνει κατάθεση μπροστά στο αστυνομικό γραφείο αλλά κάνει εξομολόγηση.

ΓΙΟΥΤΑ: Διαδόθηκε πως έπεσε σε κώμα Γράψαν πως ήταν δίπλα ο Χούτενμπρέννερ και η Γιοχάννα, πως σάρωνε μια θύελλα την πόλη κι ο ουρανός σιζότανε στα δύο από αστραπές. *(Συνεχίζει χαμηλόφωνα κι εμπιστευτικά)*. Όμως εγώ έζησα μια άλλη ζωή μαζί του. Δεν θα με βρείτε πουθενά. Στην απογραφή γράψανε μόνο την παρουσία, τα άψυχα. Ούτε σε βιογραφίες. Δεν έχω όνομα. Στο μυαλό του ή στο δικό μου με ονόμαζε κάτι σαν Σέσι;...Σίφυ;... Σεσίλια ίσως... Βρέθηκα κλεισμένη μέσα στο πιάνο του. Έζησα φυλακισμένη. Κι ευτυχισμένη πολλές φορές.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ
ΣΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Ένας γραμματέας κι ένας κλητήρας καθισμένοι στα γραφεία τους.

Ο γραμματέας σηκώνει την πένα και λέει:

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Μόλις τέλειωσα την αναφορά.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Ποια αναφορά;

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Για τον θάνατο του μαέστρου. Να ριζώ μόνο μια ματιά ακόμα, μην έχει λάθος. Κι έπειτα φεύγουμε.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Να αρχίσω να κλειδώνω τα συρτάρια;

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Βάλε πρώτα μέσα τους φακέλους. Κι έπειτα κλείσε τα παράθυρα.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Τι λέει η αναφορά;

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Ο αστυνόμος που έμεινε να κανονίσει διαδικαστικά θέματα με την οικονόμο του σπιτιού και τον βοηθό του μαέστρου, είδε μια υπηρέτρια να συμπεριφέρεται παράξενα. Την παρακολούθησε, κι είδε που κάτι έβαλε στην τσέπη της ποδιάς. Ήταν μια σκισμένη παρτιτούρα. Γνώμη μου πως έπρεπε να την ψάξουν καλύτερα. Σωματική έρευνα, με εννοείς; Χώνουν πράγματα κάτω απ'τα μεσοφόρια και τους κορσέδες κάτι τέτοιες τσούλες. Πρέπει να γίνει το συντομότερο απογραφή. Πριν αρχίσουν να μπαينوβγαίνουν διάφοροι. Δεν μπορεί να μην είχε πράγματα αξίας.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Είναι γνωστό πως είχε το χρυσό παράσημο του Λουδοβίκου 18^{ου}.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Και την χρυσή ταμπακιέρα, δώρο του Φρειδεरिकου Γουλιέλμου. Τότε που του αφιέρωσε κάτι σονάτες. Γεμάτη χρυσά λουδοβίγια, λέγανε.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Αφού την στρίμωξε τη μικρή του έδωσε το χαρτί και ήταν σκουπισμένο στη μέση. Είπε πως τέτοια σκουπισμένα χαρτιά κάθε μέρα τα σκουπίζει και τα πετούσε στα σκουπίδια. Γιαυτό κράτησε ένα για ενθύμιο. Ο αστυνόμος Χούμπολτ της είπε *φέρε ό,τι έχεις κρυμμένο, πού έχεις κρύψει τα υπόλοιπα και τέτοια*. Τότε ξέσπασε αυτή σε ένα ντελίριο και τι δεν είπε... να τρελαίνεσαι...

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Τι δηλαδή;

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Ο αστυνόμος κατέθεσε πως οι αναφορές του για κρυμμένα πράγματα την κλόνιζαν πολύ, πάθαινε σπασμούς με τη λέξη «κρυμμένο». Ξεφούρνισε μια απίστευτη ιστορία, που ο αστυνόμος είχε υποχρέωση να καταγγείλει προς έρευνα από τις αστυνομικές αρχές. Παρόλο που δεν συντρέχει καμία υποψία για την παραμικρή δόση αλήθειας σε όσα εξιστόρησε το μυθομανές παλιοθήλυκο.

Είπε πως ο συνθέτης μιλούσε σε μια γυναίκα μέσα στο πιάνο. Αυτή η γυναίκα καθόταν εκεί μέσα και τρεφόταν με νότες.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Αν είναι δυνατόν!

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Θύμωσε πολύ γιατί η γυναίκα δεν τον βοήθουσε να γράψει τη μουσική που ήθελε. Έτρωγε συνέχεια την σι ύφεση και δεν του την έδινε.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ (γελώντας): Για φαντάσου!

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Ξέρουν όλοι πόσο απότομα ήταν τα ξεσπάσματά του.

Τον έπιασε κρίση, άνοιξε το καπάκι του πιάνου, κι άρχισε να τραβάει τα σωθικά του έξω με μανία. Τραβούσε τσόχες, σφυράκια, καβίλιες, διεκφυγείς, τα ήξερε η μικρή πώς τα λέγανε και τα απαριθμούσε ένα ένα γιατί τα φώναζε ο συνθέτης στο θυμό του και τα πετούσε το ένα μετά το άλλο στο κρεβάτι.

Γυναίκα μέσα δεν βρήκε καμία και άρχισε να τραβάει τις χορδές, μία προς μία στη σειρά και να λέει πως νυφικό κρεβάτι θα της στρώσει και σάβανο μαζί.

Έσκυψε μέσα και κοίταζε καλά λέγοντας *Να τη, εσύ είσαι η σι ύφεση και τώρα σε έχω*, την τράβηξε και την έδεσε στο πόμολο του παραθύρου. Μετά στο λαιμό του κι έπεσε στο κρεβάτι και στραγγαλίστηκε. Μόνος του με μια χορδή

πνιγμένος έμεινε χωρίς φωνή στο κρεβάτι. Η μικρή έλεγε πως αόρατη γυναίκα, η Μούσα, ήταν ζαπλωμένη δίπλα του.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Ανήκουστα πράγματα! Τον διάβολο θα 'χει μέσα της για να τα πει όλα τούτα.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Δεν μπορεί να πιστέψει κανείς τίποτα απ' αυτά. Ωστόσο πρέπει να καταγράφονται μήπως διαπιστωθεί κάτι σε βάρος της στο μέλλον.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Το πιάνο είναι εντάξει στη θέση του;

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Ναι, στο μυαλό της είναι όλα, αλλά ποτέ δεν ξέρεις...

Γιαυτό εμείς τυπικοί, τα γράφουμε... Τώρα που το σκέφτομαι... δεν ξέρω αν έλεγξε ο αστυνόμος Χούμπολτ..., αν άνοιξε το καπάκι του πιάνου.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Λες να λείπουν τα σωθικά του;

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Γούστο θα έχει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΚΥΡΙΑΣ ΣΑΛΥ

Η οικονόμος κυρία Σάλυ κρατώντας ένα χαρτί στα χέρια, την νεκροψία. (Ίσως κάθεται μπροστά στο άδειο μεταλλικό γραφείο του αστυνομικού τμήματος σα να δίνει κατάθεση, αλλά χωρίς να υπάρχει κανείς).

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Ήρθε δυό μέρες μετά ο δόκτωρ Βάγκνερ για να πληρωθεί και έφερε την έκθεση νεκροψίας. Η μικρή ζαρωμένη κάτω στον διάδρομο σε μια γωνιά κι όλοι εμείς ανάστατοι δεν της δίναμε σημασία αλλά τώρα καταλαβαίνω πόσο την πείραζαν αυτά που άκουγε να λέει ο γιατρός στον βοηθό του τον κύριο Ροιτάνσκυ. Πως η κοιλιά ήταν διογκωμένη γεμάτη υγρό, η σπλήνα διπλάσια, το συκώτι μισό, αρτηρίες αγγεία με στένωση σχεδόν χωρίς αίμα. Μετά γράψανε εδώ στην έκθεση *(κοιτάζει το χαρτί που κρατάει)* και για τα νεφρά, πως είχαν θολό καφέ υγρό, το κρανίο με μεγαλύτερη πυκνότητα

σύστασης από το φυσιολογικό,-είχε μεγάλο κεφάλι ο κύριος, κατά γενική ομολογία -. Γράφει (τα διαβάζει) οι έλικες του εγκεφάλου πολύ βαθύτερες, ευρύτερες και περισσότερες από το συνηθισμένο, συκώτι συρρικνωμένο στο μισό, γυαλιστερά λέπια στα αυτιά και το σώμα γενικά πολύ ισχνό.

Έπρεπε να την έχω μαζέψει από κει κάτω, αλλά ήθελα να ακούσω όσα λέγονταν και δεν ασχολήθηκα μαζί της. Όσα συνέβαιναν σε αυτό το σπίτι ήταν πολύ περίπλοκα για το αθώο μυαλό της. Ήρθε 14 χρονών να εργαστεί. Μόνο όταν έφυγε ο γιατρός με ρώτησε τρομοκρατημένη: *Πώς είχε πυκνό μυαλό και καθόλου αίμα; Φουσκωμένη κοιλιά ενώ ήταν τόσο αδύνατος;*

Δεν είχα απάντηση σε τίποτα.

Σηκώνεται και φοράει το παλτό της, βάζει κι ένα καπέλο, παίρνει την τσάντα της και περπατάει προς το ψυχιατρείο.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: *(απευθυνόμενη στο κοινό)* Υπηρέτρια. Δεν ήταν πολύς καιρός που είχε πιάσει δουλειά στον μαέστρο και της σάλεψε με τον θάνατό του. Δεν είχε ξαναδει νεκρό. Ορφανή, φτωχή, δεν είχε κανέναν, τη σύρανε στο δημόσιο ψυχιατρείο. Ήρθε το κορίτσι να εργαστεί, τον άκουγε που φώναζε και μιλούσε, γιατί συχνά απευθυνόταν στο πιάνο. Και μόλις ο μαέστρος ξεψύχισε άρχισε να ουρλιάζει: *«Εγώ ήμουν, δεν το βλέπετε; Είμαι μικροσκοπική, χωράω στο πιάνο. Με βρήκε μέσα, θύμωσε και το χάλασε».*

Πηγαίνω καμιά φορά και την βλέπω. Άθλιες συνθήκες. Όλο λένε θα τους πάνε αλλού. Σκιαάζομαι, αλλά κανείς δεν πάει να την δει. Πάντα μού λέει την ίδια ιστορία. *«Θες να σου πω την ιστορία μου;»* ρωτάει. Ποτέ δεν είμαι σίγουρη αν εννοεί μια ιστορία που έχει σκεφτεί, ή την ιστορία της ζωής της.

Φτάνει στο ψυχιατρείο. Στον κήπο κάθεται η Γιούτα.

ΓΙΟΥΤΑ : *(με όψη απόλυτης αθωότητας, ύψος σαλεμένο):*

Μιλούσε στο πιάνο ο μαέστρος και με έπιασε μεγάλη περιέργεια. Να δω αν έχει μέσα κάτι. Άνοιξα το καπάκι και τότε τον άκουσα να έρχεται. Το έβλεπα γρήγορα κι έμεινα μέσα να μην με δει. Μιλούσε τρυφερά. Μετά την πρώτη φορά άρχισα να κλείνομαι συχνά μέσα. Με αγαπούσε. Μετά θύμωνε. Γιατί με όλους θύμωνε. **Κανείς** δεν έχει ακούσει τέτοια λόγια. **Κανείς** τέτοια μουσική. Λόγια από μέσα..., μουσική από μέσα..., καταλαβαίνετε; **Από μέσα** ακούγονται όλα αλλιώς. Από την καρδιά. Τα ακούς όλα σαν να είσαι καρδιά. Έπειτα καταιγίδα κι αστροπελέκι. Κάτι δεν του άρεσε. Μέσα στο ξύλινο κουτί τα έμαθα όλα.

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ : Στο τέλος καταλήγει πάντα στην ίδια φράση.

ΓΙΟΥΤΑ : Έτρωγα νότες μέχρι που πνιγόμουν. Αυτό που σου αρέσει πιο πολύ είναι και το πιο επικίνδυνο να σε καταστρέψει. *(Απευθύνεται στην κυρία Σάλυ)* : Θα μού φέρεις μια χορδή; Την άλλη φορά να φέρεις. *(Απευθύνεται στους θεατές)*: Έχετε σεις χορδές; Χορδές πιάνου; Είναι γερές, ατσάλινες... *Αποσύρεται λέγοντας ψιθυριστά με γυρισμένη την πλάτη:* Σι ύφεση, αν βρείτε ...

ΚΥΡΙΑ ΣΑΛΥ: Δείτε, το ένα χέρι δεν το ανοίγει πια. Συνέχεια κλειστό. Σαν κάτι να κρύβει.

Κάθε φορά λέω δεν θα ξανάρθω... Αλλά κάτι με κάνει να ξανάρχομαι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στον δρόμο.

Τρεις χαρούμενες περαστικές. Με δαντέλες, καπέλα και ομπρέλινα.

A.: Μού παρέδιδε μαθήματα πιάνου όταν ήμουν 20 χρονών.

B.: Και στην αδελφή μου έκανε πιάνο. Μια φορά θύμωσε κι έσπισε το τετραάδιο της μουσικής.

A.: Σε ποιο κοιμητήριο Σάσα; Στο Zentralfriedhof (Γσεντράλ Φρύντχοφ);

Γ.: Όχι καλέ, στο Währinger (Βέριγιερ) είναι.

A.: Θέλω να του πάω λίγα λουλούδια. Ποιος ξέρει μετά από χρόνια αν θα τον θυμάται κανείς.

Γ.: Έχετε ακούσει για έναν Πολωνό Σοπέν;

B.: Έγραψα ένα μπορντώ φουστάνι από οργάντζα. Σχεδιάζουμε ταξίδι στο Παρίσι. Θα πάμε σε συναυλία του Λιστ εκεί.

A.: Μπορντώ οργάντζα;! Φλέγομαι να το δω. Να έρθω σπίτι σου αύριο;

B.: Μα αύριο διοργανώνει η Σέσιλυ το ετήσιο μουσικό σουαρέ. Είναι η γιορτή της Αγίας Καικιλίας.

A.: Φυσικά. Πώς το ξέχασα; Θα βρεθούμε εκεί. Θα το βάλεις;

B.: Έτσι λέω.

Γ.: Θα είναι και ο υπολοχαγός Βίλαντ;

A.: Μάλλον.

B.: Τι άντρας! Ελπίζω με τη μουσική να κάνει η Αγία το θαύμα της.

Δυο περαστικοί διαβάζουν από αυτούς που συμμετείχαν στην πρώτη σκηνή, στην ταβέρνα.

B. : Θυμάσαι που μας μιλούσε για την σι ύφεση;

A. : Τότε στην ταβέρνα, ε;. ...Δεν πρόλαβε.

B. : Ο Πυθαγόρας είχε βρει αντιστοιχίες ανάμεσα σε πλανήτες και μουσικά στοιχεία. Είχε συνδέσει την σι ύφεση με τον πλανήτη Αφροδίτη.

A. : Η σι ύφεση με την θεά του έρωτα;

B. : Ο έρωτας για τον δάσκαλο πάντα ανεκπλήρωτος...

A. : Τον υπερασπίστηκε όμως με μουσική ως το τέλος.

Ο Βάλτερ και ο Φέρντι περπατούν στο δρόμο. Ο Φέρντι κρατάει μια παλιά τσαλακωμένη εφημερίδα.

ΒΑΛΤΕΡ: Έχω εξοργιστεί. Παρέλειψαν σημαντικές παρτιτούρες στην απογραφή.

Ο Φέρντι δεν παρακολουθεί. Είναι αφηρημένος.

ΒΑΛΤΕΡ: Ποιος να τις πήρε;

Ο Βάλτερ τραβάει απ' το χέρι του Φέρντι την εφημερίδα.

ΒΑΛΤΕΡ: Τι αρχαία εφημερίδα είναι αυτή; *(διαβάζει:)* «Μαριονέττες»; Βρε, ακόμα με τον Κλάιστ ασχολείσαι;

ΦΕΡΝΤΙ: Λέει πως κάθε κίνηση, κάθε πράξη έχει ένα κέντρο βάρους. Αν ελέγχεις το κέντρο βάρους όλα σε υπακούνε.

ΒΑΛΤΕΡ: Ε και;

ΦΕΡΝΤΙ: Μιλάει για το σημείο όπου σμίγουν τα δυό άκρα του σφαιρικού κόσμου.

ΒΑΛΤΕΡ: Και ποιο είναι αυτό ;

ΦΕΡΝΤΙ: Θα το βρούμε αν γευτούμε ξανά τον καρπό του Δέντρου της Γνώσεως. Αν γυρίσουμε πίσω στην αθωότητα.

Ο Βάλτερ κοντοστέκεται και τον κοιτάζει με απογοήτευση και όγκο σα να είναι τρελός και ανίατη περίπτωση ενώ ο Φέρντι προχωρά χαμένος στους προβληματισμούς του.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΓΙΟΥΤΑ

Στο παγκάκι (του κήπου του ψυχιατρείου).

ΓΙΟΥΤΑ *(ήρεμη, γαλήνια, μιλώντας ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ και καθαρά):* Έζησε τη σιωπή ο κύριός μου. Πώς να αντέχει τώρα τη μεγάλη σιωπή; Θα τον τραντάζουν βροντές καταιγίδες στο βασίλειο των πνευμάτων; Θα ακούει τα

άστρα να βουίζουμε όπως κυλάνε οι βόλοι των παιδιών; Μπορεί και τις αστραπές...να σπάνε... όπως τινάζουν τα ζάρια στα καπηλειά. Θα ακούει το φτεροκόπημα των αγγέλων;

Έχω μια νότα στο χέρι... αυτήν έψαχνε... Αυτή ... θα με πάει σ'εκείνον. Θα με πάει... Όταν ανοίξω το χέρι... Του έτριψα τα χέρια με λάδι πικραμύγδαλου. Είχε πάρει ένα μπουκάλι η Μπρίτα και περίσσεψε. Έτριψα τις παλάμες, τα δάχτυλά του ένα ένα... Πρόλαβα, έπειτα με έσπρωξαν στην άκρη. Θα έβαζα μια παρτιτούρα... στην τσέπη του, στο καλό γιλέκο που του φορέσαμε... αλλά μού την πήρε ο αστυνόμος. Γι αυτό πρέπει να του πάω τη νότα *(δείχνει με το άλλο χέρι)*. Θα χαρεί. Δεν θα μού δώσει φλορίνια. Θα πει: *Ήρθες Γιούτα;* Θα μού χαϊδέψει τα μαλλιά κι εγώ θα κουρνιαξώ. Ας ήταν αυστηρός κάπου κάπου. Ήταν καλός. Θα μού χαϊδέψει τα μαλλιά και θα κουρνιαξώ...

ΤΕΛΟΣ